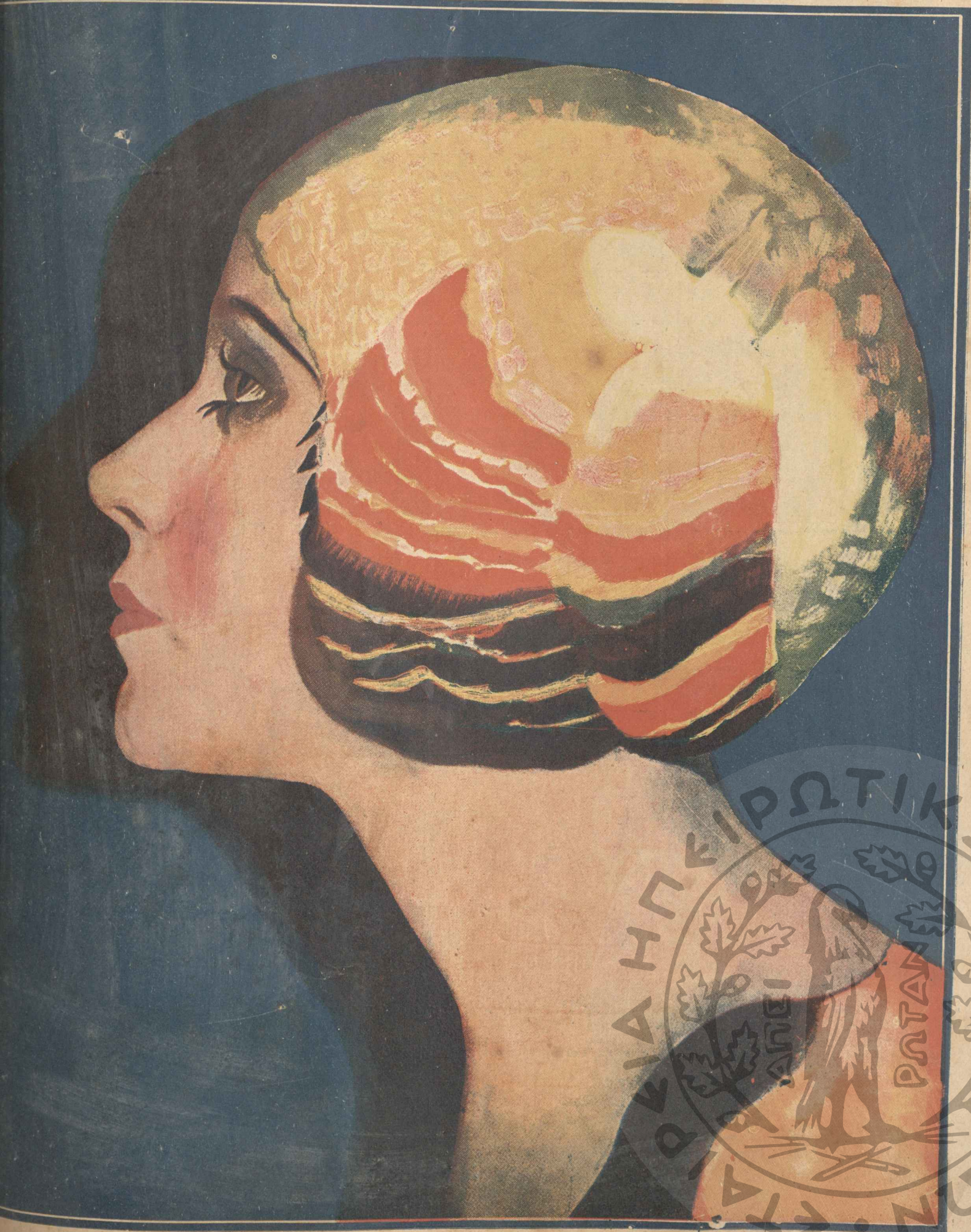

ΕΒΔΟΜΑΣ

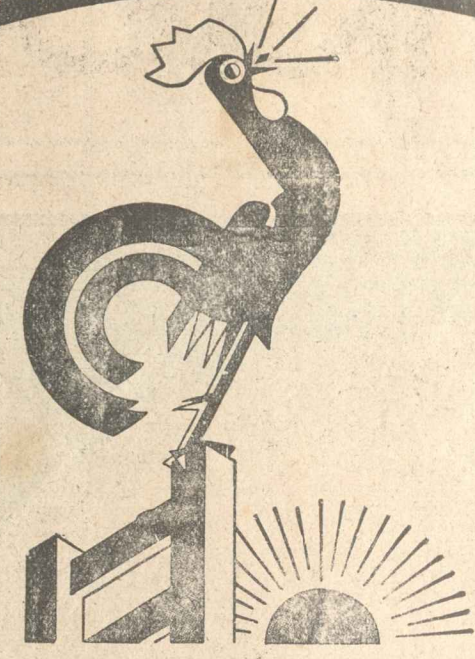
Σ Γ.

ΑΘΗΝΑΙ 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 134

ΕΟΚ-ΕΟ-ΡΙ-ΚΟ!

Cok-co-ri-ko!...
Le jour qui point.
N'oubliez point!...
Cok-co-ri-ko!...
Un peu d'Eno
Dans un peu d'eau.
Cok-co-ri-ko!...
C'est le secret de la santé
Du bien-être et de la beauté.
Cok-co-ri-ko!...

ENO'S FRUIT SALT

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

Ειδικόν Γαλλικόν φάρμακον κατά της Συφιλίδος. Έγκεινται παρὰ τοῦ Ἱατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος.

Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων. Ἀντιπρόσωποι **ΥΙΟΙ ΦΩΤΙΑΔΗ** Σία, Πειραιᾶ.

Ἐπιστημονικαὶ ὁδηγίαι παρὰ τῷ Συφιλιδολόγῳ κ. Φωτίῳ Μοσχούλῳ, Ἀθῆναι, ὁδὸς Πειραιῶς 8, ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Ἰατρικὸν Χαρτ.

ΑΘΗΝΑΙ

Η ΑΙΜΟΚΛΕΤΝΗ

Εἶναι ἀπαρτισμένη
 τὰς Κας καὶ
 ὁποῖαι ὑποφέρουσιν
 ἀτάξιας τῆς
 Καθυστροφίας
 πόνους καὶ
 ὡς τὰ χρονία
 πού ἀπαιτοῦνται

ΥΣΤΑΝ

(ΚΑΨΟΥΛΕΣ) Τὸ

νέον Γαλλικόν
 θεοφάνειον
 κυστίτιδα καὶ
 νόσους

GERMANIKON ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ "Concert,"

Γραφεῖον Π. Τσαγκάρη Ἀθῆναι Λέκκα 21α

ἀποδίδει εἰς
 τασιν καὶ διαρρη-
 χίζει λιγώτερον
 καλὸς φωνητικὸς
 ριόφωνος "Cok-
 co-ri-ko!" ὡς
 ὁ ἀπαιτούμενος
 καθε σαιτωί

Μαρίττα

Θέλετε νὰ κάμετε οἰκονομία
 Νὰ βάψετε μόνον Σας τὰ τε-
 ρυσινὰ σας φορέματα μὲ γερ-
 μανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ θὰ γίνουν ἐντελὲς καὶ νεώ-
 γισα. Αἱ βαφαὶ ARTI παλινῶνται
 εἰς τὰ Ἐμπορικά καὶ φερ-
 κεία τῆς συνοικίας Σας εἰς ἐκ-
 μόνον χροματισμοῦ

Γ. Ἀντιπρόσωπος Π. Τσαγκάρη
 Ἀθῆναι Λέκκα 21α

(Εἰς ΔΙΣΚΟΝ
 ΧΑΠΤΑ)

ΓΡΑΦΕΙΑ
 ΑΘΗΝΑΙ, Νοεμβρ 17
 ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
 ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΕΒΗΣ
 ΔΙΑΚΕΙΡΙΣΤΗΣ
 Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'
 ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑ
 Ἐσωτερικοῦ Δρχ. 125
 Ἐξωτ. Δ. Ἀγγλίας 1
 Ἐξέμνητοι κατ' ἀνα-
 λογίαν.
 ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΟΥ ΔΡ. 2 1/2

Προχωρεῖτε ἔμπρός!

τελὼς ἄλλος λογαριασμός.
 Θὰ προτιμήσω νὰ μὴν παραλληλίσω
 τὸ φαινόμενον μὲ ὅ,τι γίνεται σὲ ἄλλα
 μέρη τῆς ὑδρογείου γιὰτὶ ὡς γνωστὸν
 τὸ συμπέρασμα θὰ εἶνε πάντοτε εἰς
 βάρος μας. Καλλίτερα λοιπὸν ἄς ἐξη-
 γήσωμεν τὸ φαινόμενον ὡς ἔχει χωρὶς
 τὴν προσφυγὴν μας εἰς ξένας πηγάς.
 Ἄλλωστε ἄς φαντασθοῦμε πὼς βρι-
 σκόμαστε μέσα σ' ἓνα τράμ, πού τὸ ἐ-
 πιτακτικὸν παράγγελμα τοῦ εἰσπρά-
 κτορος «Προχωρεῖτε ἔμπρός» δὲν μᾶς
 δίδει τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον γιὰ με-
 γαλύτερες κι' εὐρύτερες ἔρευνες.

Ἄς φαντασθοῦμε εἴπαμε πὼς βρι-
 σκόμαστε μέσα σ' ἓνα τράμ — περιττὸ
 βέβαια νὰ πῇ κανεὶς ὅτι δὲν εἴχαμε
 τὴν τύχην νὰ ἐξασφαλίσουμε μιά θέσιν.
 Τὸ πὼς βρεθήκαμε τώρα μέσα; Αὐτὸ
 ἐπιτρέψτε μου νὰ τὸ παραλείψω ἀπ' τὴν
 περιγραφὴν μου. Ἄλλωστε εἶμαι βέ-
 βαιος πὼς κανένας ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ
 μπορούσε νὰ μοῦ πῇ πὼς ἐνῶ κύνεται
 κι' αὐτὸς μέσα στὸ πλήθος τοῦ ὄρμου
 πρὶν καλὰ-καλὰ ἀκόμα σταματήσῃ τὸ
 τραῖνο κι' ἀνακατεῦται μ' αὐτοὺς πού
 κατεβαίνουν, σπρώχνεται, ἰδρώνει, ἀσφυ-
 κτιᾷ, ποδοπατιέται, βρίσκειται ἑαφικὰ
 μέσα; Δὲν τὸ ξέρετε κι' ὁ ἴδιος. Κάποιος
 τοῦδωσε μιά, ἓνας ἄλλος τὸν τράβηξε
 ἀπ' τὸ μανίκι, ἕτερος ἀπ' τὸ γιᾶκά,
 νόμισε γιὰ μιά στιγμὴ πὼς θὰ λιπο-
 θυμοῦσε, ἐνοιῶσε τὰ μοῦτρα του νὰ
 συμπιέζονται ἀπάνω στὴν πλάτη ἐνῶς
 ἀγνώστου ἢ πᾶν στὰ σίδερα τῆς πό-
 ρας καὶ μποῦμ! νάτον μέσα.

Ἔτσι εἶνε ἡ κἀνὼ λάθος;
 Δὲν τὸ φαντάζομαι. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ
 μὴν ἔχω ἀκριβολογήσῃ στὴν περιγρα-
 φὴ τῶν διαμέσων σταθμῶν, πού προη-
 γήθησαν τῆς ἐν τῷ τράμ εἰσόδου μας.
 Ἰσὼς κανένας νὰ φάγε περισσότερες
 σκουნიτιές, νὰ τραβήχτηκε ὅχι μόνο ἀ-
 πὸ μιά μεριά, ἀλλὰ ἀπὸ πολλὰς ταυ-
 τοχρόνως, ἰσὼς-ἰσὼς νὰ χρησίμευσαν τὰ
 πόδια τοῦ γέφυρα πᾶνω ἀπ' τὴν ὁποίαν
 πέρασαν δεκάδες πολλὰς ἄλλων πο-
 δῶν.

Λοιπὸν γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς καὶ
 διὰ πολλοὺς ἄλλους ἄς πάρουμε ὡς δε-
 δομένο ὅτι πέρασαμε τὸν κρίσιμο αὐ-
 τὸ σταθμὸ καὶ βρίσκομαστε μέσα στὸ
 δπισθεν διαμέρισμα.
 Τὸ τραῖνο ξεκινᾷ. Εὐλογεῖτε τὸν Ὑ-
 ψιστον ὅτι κατωρθώσατε νὰ μὴ μείνε-
 τε ἔξω καὶ προσπαθεῖτε εὐγενῶς πάν-
 τοτε σπρώχνοντας δεξιὰ καὶ ἀριστερά
 νὰ εὐρύνετε τὸ ἐλάχιστον ἔδαφος πού
 κατέχετε. Δυστυχῶς ὅμως γιὰ σᾶς τὸ
 τραῖνο σταματᾷ. Νέον πλήθος ὄρμῃ
 τότε ἀκάθεκτον διὰ τὴν κατάληψιν τοῦ
 ἀσφυκτικῶντος ἤδη ἀπὸ κόσμον ὀχήμα-
 τος, αἰσθάνεσθε τὸ ἔδαφος κλονιζόμε-
 νον ὑπὸ τοὺς πόδας σας καὶ αἰωρεῖσθε
 εἰς τὸ κενόν.

Στὸ σημεῖον αὐτὸ ἐπεμβαίνει ἡ δια-
 πασὼν τοῦ εἰσπράκτορος.

— Προχωρεῖτε ἔμπρός!
 — Μὰ πὼς θές, χριστιανέ μου, νὰ
 προχωρήσω; φωνάζει μιά δυστυχὴς γυ-
 ναίκα σφηνωμένη μεταξὺ τῆς θύρας τοῦ
 διαμερίσματος καὶ τοῦ διαδρόμου. Καὶ
 ὁ εἰσπράκτωρ ἐπαναλαμβάνει ἀπο-
 φθεγματικώτατα.

Ἐμπρός... Προχωρεῖτε ἔμπρός!...
 Ἀλλὰ τὸ «ἔμπρός» ξέρετε τί σημαί-
 νει; Μιά ἀδιαπέραστη μάζα ἀνθρωπι-
 νῶν κορμιῶν.

— Προχωρεῖτε ἔμπρός! — ἐπαναλα-
 μβάνει διὰ τρίτην φοράν ὁ εἰσπράκτωρ
 καὶ σφυρίζει.

Σπρώχνετε τότε καὶ σᾶς, προσπαθῆ-
 τε νὰ μὴν ἀναπνέετε γιὰ νὰ καταλαμ-
 βάνετε μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ὀλιγώτε-
 ρον χώρον καὶ περιμένετε ὡς μάρτυς
 τὴν ἐπομένην στάσιν στὴν ὁποίαν πρό-
 κεται νὰ εἰσρῳμῇ νέον πλήθος καὶ
 νὰ ἐπαναληφθοῦν τὰ παραγγέλματα
 τοῦ εἰσπράκτορος διὰ τὴν πρός τὰ πρό-
 σω προχώρησιν σας

Κι' ἡ πινακίς, θὰ μοῦ πῆτε, τί κάνει

ἡ πινακίς;
 Ἀπλούστατα μένει ἐκεῖ αἰωρουμένη,
 ἀδιάφορος, καὶ μόνον ἂν καμμιὰ φορά
 τύχῃ καὶ ἐμποδίζῃ τὸ ρεπούμπλικο κα-
 νεὼς ὑψηλοῦ ταξειδιώτου, δέχεται τὰ
 βλοσυρὰ βλέμματά του κι' ἀκούει τὴν
 ἐπιτίμησιν του.

— Ὡχ ἀδελφέ κι' αὐτὴ! Τί τὴν θέ-
 λουν καὶ τὴν κρεμᾶνε!

Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια. Τί τὴν θέλουν

καὶ τὴν κρεμᾶνε;
 Δὲν τὸ βρίσκετε καὶ σᾶς περιττό;

John May

Jean Guirec

ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Για τρίτη φορά ο κ. Μονγκιγιόν οδηγούσε την κ. Πελλερν στο μπαρ, που ήταν τοποθετημένος στο βάθος του μεγάλου σαλονιού. Τα μάτια του εκτύπησαν με θαυμασμό τα χέρια της γυναίκας του υψισταμένου του, ενώ εκείνη παρακολουθούσε με κάποια ανησυχία το φέρσιμό του, που απέκρουσε το όφειλομένο σέβας προς ένα διευθυντή.

Ο κ. Μονγκιγιόν, ανώτερος υπάλληλος του Υπουργείου των Οικονομικών, έδωσε την δέξια αυτή επί τη ευκαιρία της παρασημοφορίας του εις ιππότην της Λεγεώνας της Τιμής· μεταξύ δε των υψισταμένων του ήταν και ο κ. Πελλερν, που είχε λίγο καιρό την υπηρέσσεια του.

— Κυρία, είπεν επί τέλους ο διευθυντής, παίρνοντας από τα χέρια της καλεσμένης του το άδαιο ποτήρι, έχετε ένα αξιοθαύμαστο δαχτυλίδι.

Και επειδή η κ. Πελλερν, με μια κομψή κίνηση, έτεινε τα δαχτυλά της, κτύπησε με πύθενη προσοχή το κόσμημα. Τώστρεψε γά να περιεργασθώ τη λάμψη του, το δέσιμό του. Αυτό το εξαιρετικό ενδιαφέρον κολάκευε την ματαιοδοξία της γυναίκας αυτής, που δεν ήταν συνηθισμένη να την προσέχουν τόσο πολύ. Είχε δέκα χρόνια να πατήσει ο έσπεριδος· μέσα σ' ένα μικροαστικό σπίτι ή διασκεδάσεις, και η ματαιότητες του κόσμου ήταν πολύ σπάνιες. Ως τόσο η κ. Πελλερν ήξερε πως ήταν ακόμα ωραία και ότι μπορούσε να έχει επιτυχίες όπως κάθε μία άλλη. «Εβγαλε λοιπόν από το δαχτυλό της το δαχτυλίδι που είχε προσελκύσει τον θαυμασμό του κ. Μονγκιγιόν και του είπε:

— Είναι ένα κόσμημα αρχαίο, δεν είναι έτσι; Το σμαράγδι του είναι πελώριο και καθαρότατο...

Ο διευθυντής επανέλαβε τους επαίνους του, ενώ έπαιζε το δαχτυλίδι με προσοχή ανάμεσα στα δαχτυλά του· μόλις όμως εξέτασε το εσωτερικό του ένας σπασμός τον συνέκλονισε... Κατεβάζοντας το μονόκλ του, επέστρεψε το κόσμημα.

Την επομένη ο κ. Μονγκιγιόν εκάλεσε τον υψισταμένο του στο γραφείο του και του μίλησε με καταφανή στενοχωρία. «Επρόκειτο για το δαχτυλίδι της κ. Πελλερν.

— Θα παρατηρήσατε βέβαια, είπε, την εκπληξή μου χθές... Άκουστε με! Πέρισε άσφαλτος θύμα κάποιου λάθους, κάποιας περιέργειας συμπτώσεως... Μα το κόσμημα αυτό μου θυμίζει ένα οικογενειακό δαχτυλίδι, που έδω και είκοσι χρόνια το είχα προορίσει για τη μηνστή μου... Είναι άνοητο να σας διηγούμαι αυτά τα πράγματα, αλλά δεν μπορώ και να μη το κάνω, κυρίως όμως θέλω να δικαιολογήσω την συμπεριφορά μου. Δεν θα έπερπατα ποτέ στον έαυτό μου να παρακολουθήσει έτσι την κ. Πελλερν, αν δεν ήταν στη μέση αυτό το δαχτυλίδι, αυτό το δέσιμο, ως και το σκάλισμα ακόμα με τα στοιχεία «Ρ. Μ. Ζ.», που συμπλύνουν να είναι τα ίδια με της προηγουμένης μου... Φανταστήστε λοιπόν ότι πρό ετών μου είχε συμβεί μια παράξενη ιστορία: είχα ένα παρόμοιο δαχτυλίδι και ήθελα να το προσφέρω στην μηνστή μου, σύμφωνα με μια παλιά παράδοση της οικογενείας μου, αλλά την στιγμή ακριβώς που ετοιμαζόμουν να το περάσω στο δαχτυλό της, το κόσμημα έγινε άφαντο... Έβγαλα άδικα ό-λες μου της σκέψεις... Σκεφθήτε την αμηχανία μου!... Και έκτοτε ήταν μοιραίο να μη το ξαναβρώ αυτό το δαχτυλίδι...

Ο κ. Πελλερν επίστοσε εκείνη την ημέρα στο σπίτι του πολύ στενοχωρημένος. Είχε πλάσει κι' έλας ένα δράμα μέσα στη φαντασία του. Ρώτησε τη γυναίκα του εκείνη το ύλεγε πάντοτε πως το δαχτυλίδι προήρχετο

από κληρονομιά μιας γράας θείας της. Δεν έπεσε σε καμμία αντίφαση, του έδωσε και πάλι ακριβείς απαντήσεις. Και η αχνη κατέληξε σε δάκρυα... Μα ο σύζυγος δεν ήσυχασε διόλου. Επιστρέφοντας στο υπουργείο, βρήκε τον κ. Μονγκιγιόν και αποθέτοντας πάνω στο γραφείο του το κόσμημα, του έδωσε σταθερά:

— Κύριε διευθυντά, κατόπιν των όσων μου είπατε, μ' έχει κυριεύσει μια φριχτή σκέψη: υποψιάζομαι την γυναίκα μου. Καταλάβετε με! Είμαι παντρεμένος εδώ κι' είκοσι χρόνια, όπως και σεις. «Εγώ μεγάλα παιδιά... Σας παρακαλώ λοιπόν να μου πείτε όλη την αλήθεια. Κρατάτε άλλη μια φορά το δαχτυλίδι, είναι πράγματι το δικό σας;... «Αν η γυναίκα μου είναι μια κλέφτρα, θα την τιμωρήσω, θα την διώξω! Και γω θα σας υποβάλω αμέ-

Η γυναίκα του δεν έπεσε σε καμμία αντίφαση.

σως την παραίτησή μου!... Υπάρχουν στη ζωή περιπτώσεις που δεν πρέπει ούτε να διατάξω, ούτε να αναβάλω κανείς μια στιγμή! Ο κ. Μονγκιγιόν προσποιήθηκε πως εξέταζε με μεγάλη προσοχή το δαχτυλίδι. «Εγινε κατάλληλος. Ένοιωθε κανείς πως μια φριχτή πάλη γινότανε μέσα στην καρδιά του και μέσα στη νύχτη του. Αυτό δεν βάσταζε παρά μερικά λεπτά, που ο άλλος τὰ ύπνευσε με αγωνία.

Τέλος, με μια φωνή που δεν δεχότανε καμμία αντίρρηση, ο διευθυντής απήντησε:

— Όχι! Χίλιες φορές όχι. Δεν είναι το ίδιο δαχτυλίδι. Είμαι βέβαιος τώρα, για μια λεπτομέρεια που είχα ξεχάσει: το δέσιμο ήταν από χρυσό και χρυσάφι και επί πλέον πλάι στα στοιχεία υπήρχε μια χρονολογία: 1827... Σας ζητώ λοιπόν συγγνώμη που σας ενόχλησα... Έμπρός, πρέπει να τρέξετε άμεσα να φιλήσετε την γυναίκα σας! Κι' έτσι η οικογένειά του Πελλερν έμεινε ήσυχη και αγαπημένη όπως ήταν επί είκοσι δόκλιστα χρόνια.

Αλλά την άλλη μέρα ο κ. Μονγκιγιόν έλαβε μαζί μ' ένα πακέτακι που περιείχε το δαχτυλίδι, το ακλόουτο γράμμα που το έκασε άμεσα:

«Κύριε, «Σας ευχαριστώ μ' όλη μου την καρδιά που με γλυτώσατε από μια άνεπανόρθωτη δυστυχία. Ένοιωσα την αγωνία μου συγχωρήσατε το σφάλμα μου... μ' ένα μεγάλο καρδο ψέμμα εμποδίστηκε την καταστροφή του σπιτιού μου.

«Αλλά πρέπει να εκπληρώσω άπεναντί σας

ένα επιβεβλημένο καθήκον. Σας έπεισε αυτό το δαχτυλίδι που σας έδωκε και επί πλέον όφειλω να σας εξομολογηθώ αλήθεια και την μεταμέλειά μου. Πάντα έχουν γίνει τα πράγματα: Είχαμε παλαιά μαζί με άλλους υπαλλήλους στο βασιλικό Προεδρείο της Δημοκρατίας στην Πρεσβυτερία μου ήταν τότε νεαρός αστυνόμος είχε έπίσημο ένδυμα και είχατε έπειτα μαζί γι' α' αγοράσει κανονικά. Άντα λοιπόν να νοικιάσει ένα φράκο από το δικό σας έδωκε βέβαια, το μαρτζάκι αυτό που ορίζουν όλοι οι μικροαστοί του Παρισιού τεύετε τί είχε συμβεί... Πριν έπειτα ένδυμα, θέλησα να το βουρτσίσω, έπειτα τσέπες. Τότε αισθάνθηκα άναστος πάλι σμα ένα σκληρό πράγμα. Ήταν το δαχτυλίδι, που είχε γλιστρήσει εκεί μέσα και κακορραμμένη ραφή της τσέπης και είχε πώσει σε μια γωνία της τσέπης. Σίγουρα ακόμα πως το ρούχο αυτό θα τι έμεινε κίτση και σεις ο ίδιος λίγο καιρό πριν να μην πω τίποτε άμείως στον έαυτό μου δαχτυλίδι ήταν τόσο όμορφο, ώστε ήμουν το κρατήσω για να το θυμωθώ και που άγαπούσα τόσο πολύ το κόσμημα που τα στερούμουνά όλοτα. Ως τότε γάρτα να παραδώσω το εύρημα μου άπτονομιά. Έπαιξα πρεβερμία στον έαυτό ως την μεθεπόμενη ημέρα, έπειτα την τεινα ως το τέλος της εβδομάδας... Μεταξύ έπειτα άρρωστη ένας τυφώνας τος με βάσταζε στο κρεβάτι και έμεινα ένα μήνα. Έπρεπε να εμπορευτώ το κό μου στον έαυτό μου. Έπειτα έμεινα το έκανα άμείως, δεν το μούνα τίς όρος περνούσε. Είχα συνήθεισε πάλι να κοιτάζω μου, το σφάλμα μου.

«Σε λίγα κι' ένα άλλο αίσθημα έμεινα μου: ήθελα να έπωρηνόμην από το σμαράγδι αυτό, που είχα στην διάθεσή μου, πειτα από το θάνατό μιας θείας μου... την ιστορία της κληρονομιάς και έμεινα να ρωθώ το δαχτυλίδι στο χέρι μου, καμμία ντροπή, ίσως την ημέρα που τελείωσι από της άπειρες αυτές κληρονομίες, που σιγά-σιγά διασπέρθηκαν εύθνητα μιας άγνης συνείδησης... το φωνάζω αυτό για να δικαιολογήσω για να ελαττώσω το μέγεθος του σφάλμα μου άπεναντίς επιθυμώ να ελαττώσω μπροστά σας μ' όλη μου την αλλοτινή προσέτη και αυτή η ταπεινότητα στην ορία μου. Και μόνο γά την εύχρηστη ζύγυ μου, των παιδιών μου, που έμεινα εγώ άπομικός έγω ύπνευσε, γι' αυτό ίσως, είμαι άναξία της συγχώρεσής σας και της τσόν ευγενικής συμπεριφοράς σας...»

«Κύριε, το βλέπετε, το σφάλμα μου τελείωσι από της άπειρες αυτές κληρονομίες, που σιγά-σιγά διασπέρθηκαν εύθνητα μιας άγνης συνείδησης... το φωνάζω αυτό για να δικαιολογήσω για να ελαττώσω το μέγεθος του σφάλμα μου άπεναντίς επιθυμώ να ελαττώσω μπροστά σας μ' όλη μου την αλλοτινή προσέτη και αυτή η ταπεινότητα στην ορία μου. Και μόνο γά την εύχρηστη ζύγυ μου, των παιδιών μου, που έμεινα εγώ άπομικός έγω ύπνευσε, γι' αυτό ίσως, είμαι άναξία της συγχώρεσής σας και της τσόν ευγενικής συμπεριφοράς σας...»

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ ΡΟΔΙΖΗ Η ΑΓΑΠΗ

HENRI ARDEL

Τα προηγούμενα.—Ο Ρισάρ ντε Βοβαρνι δεν υπήρξε παρά ένα καπρίτσιο για την πριγκίπισσα Άρθενέσκο. Όταν αυτή ή αισθησιακή και ιδιότροπη γυναίκα τον εγκατέλειψε, ο Ρισάρ για να την εκδικηθεί και να ξεχάσει παντρευτική την ζωντανή αντίθεση της, την ώραία Ζιλιάνα ντε Τρεβενέκ. Συμπαθεί την σύζυγό του μά δεν μπορεί να ξεχάσει την Άρθενέσκο που προσπαθεί να τον ξεναούση στα νερά της, τώρα που τον βλέπει να της κάνει τον διάφορο. Μία μέρα συναντήθηκαν σ' ένα πάρκο].

12. (Η συνέχεια)
—Όποτε δεν είχατε κανένα προαίσθημα ότι ή μοίρα... ή μοίρα μας, μάς έτοιμασε μια τέ-τα συνάντηση, σ' αυτό το μέρος μάλιστα;

—Κανένα προαίσθημα, πριγκίπισσα.
—Και όμως—άκουστε μια έκμυστηρευση της άσπας, έλπίσω, θα εκτιμήσετε την αξία—δεν παρουσιάστηκε, ακριβώς εκείνη τη στιγμή σκεφτόμουν εσάς... έμας...

—Αλήθεια;... Και σκεφτόσαστε ότι...

Μπορώ να σας ρωτήσω;...
Τα βλέμματά της δεν τον άφιναν. 'Ατάρα-χος' εκείνος κιντούσε τα σκοτεινά μάτια που έμοιαζαν επάνω του την έλξη του μυστηρίου.

—Ρωτήστε... μά μου φαίνεται ότι το μαν-τείετε λιγάκι... Όχι;...

—Δυστυχώς δεν έχω πλούσια φαντασία σαν τη δική σας, κυρία, άπάντησε με μια ειρωνική ειρήνεια.

Αναγκάστηκε τους ώμους της και εξακολού-θησε να παίζει με το μανσόν της. Ήταν μόνοι. Μερικοί σπάνιοι περπατητές και ο φύλακας έδιναν πάτε-πάτε λίγη ζωή στις έρημες δεν-δρατοκίες.

Τον έβλεπε σ' ένα μπάγκο και κάθισαν. Μ' ένα κίνημα έβγαλε το καπέλλο της. «Επειτα παίρνοντας το χέρι του στα δικά της, η Κατε-ρίνα ελπε με άσχημη φωνή:

—Τελείωσι αν νομίζετε ότι άκουα τη φαντα-σία μου... Άκουα της άναμνήσεώς μου. Θυμό-μουν ένα περπατό που κάναμε μαζί, έδώ άκρι-δώς, τον τελευταίο χειμώνα... ένα περπατό που μείναμε πολύ φρόνιμοι...

Το στόμα έγινε κοροϊδευτικό:
—Μά δε θαυμάσια!... Ούτε έσείς, ούτε έγω είχατε άνηστος φρόνιμοι και νομίζουμε—δεν είναι έτσι;—ότι ή τέλεια σοφία είναι, όταν μάς δίνει ή Ζωή ένα άσ' τα πιο θαυμαστά της φρού-τα, να το διακρίνω, για να δοίμε τη γείση του... να το γεννώμετε πλατεία, γεμάτα, ως τα μεθίσι;...

—Κι' έπειτα να πετούμε την ματωμένη άπ' το δάγκωμα σάχα του, όταν το δοκιμάσαμε, όταν έτα;—ότι ή τέλεια σοφία είναι, όταν μάς δίνει ή Ζωή ένα άσ' τα πιο θαυμαστά της φρού-τα, να το διακρίνω, για να δοίμε τη γείση του... να το γεννώμετε πλατεία, γεμάτα, ως τα μεθίσι;...

—Κι' έπειτα να πετούμε την ματωμένη άπ' το δάγκωμα σάχα του, όταν το δοκιμάσαμε, όταν έτα;—ότι ή τέλεια σοφία είναι, όταν μάς δίνει ή Ζωή ένα άσ' τα πιο θαυμαστά της φρού-τα, να το διακρίνω, για να δοίμε τη γείση του... να το γεννώμετε πλατεία, γεμάτα, ως τα μεθίσι;...

—Έσκαμνητε να είσθε θυμωμένος μαζί μου;...
—Απότομα, ελπε.

—Οι άνδρες, το έχετε, μοιάζουν με τα παι-διά... Δεν υποφέρουν εύκολα να τους πάρουν τα παιχνίδια τους...

—Το παιχνίδι τους, λέτε; Ή περιφράνεια;...
—Σας κάνει φευτή! Δεν σιτάθηκε ένα παιχνί-δι, γά σας...

—Εκείνος δεν άπάντησε... Κιντούσε το λε-πί που έσκαμνητε, που σήμερα ήταν όλο μυστήριο, που πρόσκαιρο σφίγγας, που άλλοτε το είδε όρχο-νιστή την ήσυχία κάτω άπ' τα χείλια του. Μία άλλη άγνοια, έβλεπε το είναι του μ' άμείως σ' αληθινός έγωισμός του την άντικειμενική και σκληρή, με μιά καταδεχτική ειλικρίνεια

Ξανάπε.
—Επί τέλους, ίσως έχετε δίκιο... ίσως ύ-πηρετατε για μένα κάτι περισσότερο άπ' ότι νο-μίζω τώρα. Μά τί μάς πειράζει για το παρελ-θόν; Τελειώσαμε την άναγνώση ενός ρομάν-τζου που έχετε την καλοσύνη να το θυμάστε ακόμα. Ένα μυθιστόρημα κοινό και συνηθισμέ-νο—για να πούμε την αλήθεια—όπως όλα τα μυθιστορήματα του είδους που μάς διασκέ-δασε μερικές μέρες. Άς το ευνωμονούμε λοι-πόν λίγων καιρό γι' αυτό. Και άς το ξεχάσουμε! Είναι ή τιμή που του όφειλουμε... Δέ θρίσκε-τε, κυρία;

Τώρα εκείνη ήταν που έμεινε σιωπηλή λίγα λεπτά. Σάν σύννεφα θύελλας σκέψεις περνού-σαν άπ' τον ώρχο ουρανό των ματιών της. Μά έπειτα στο στόμα της ανέβηκε ένα χαμόγελο και σχεδόν αγά, του είπε, με τόνο χαδιάρικης

Η Κατερίνα πήρε το χέρι του στα δικά της.

παραώλησης.

—Μην είστε κακός, φίλε μου, και μην κάνε-τε τον κόπο να μου λέτε ψεύτικα λόγια που δε γελούν ούτε σας, ούτε μένα... Μην καταστρέ-φετε την ευχαρίστηση που μου προσέξιστε ή ά-πρόβλεπτη συνάντησή μας...

—Σας ευχαριστώ πριγκίπισσα, που κάνετε τόση τιμή στην σύμπτωση που μάς έφερε αντι-μέτωπους...

Μία παθητική φωνή έξέφυγε άπ' τη νέα γυ-ναίκα.

—Τόλμησε λοιπόν να μου πει ότι άπ' αυτή την ευχαρίστηση, έσύ, δεν αισθάνεσαι τίποτα... τίποτα! Μά τότε δε θα ήσουν πιά έσύ, Ρισάρ.

Ανατρίχισε δόξαλμος σ' αυτή τη χαϊδευτική δονασιά... Αυτή τη μεγάλη κυρία, την περι-φρονούσε πολύ περισσότερο από τη διατυγι-μένη που πουλιέται να ζήσει... Ής τόσο τί μαρτυρική δίαιτα είχε γά την άγκαλιά της!...

Μά ή περιφράνεια, ή θέληση και άμείως ο θυ-μός που αισθανόταν για τη δική του άδυναμία, κοροϊδούσαν στερεά τη μάσκα που έκοιθε τον Βιγγό του.

Και ή φωνή του άντρίχισε πάλι ειρωνική.

—Σεχάστε, πριγκίπισσα, ότι ο άνθρωπος που γνωρίζετε, δεν μπορεί να ύπνευσε... Φροντίσατε να τον γιατρέψετε άπ' την τρέλλα του...

Αργά, ή Κατερίνα άρχισε να περπατά. Ή-ταν έννευρισμένη. Πόσο ο Ρισάρ έμεινε κύριος του έαυτού του!... Μώρεσε τάχα να αννέλθω σε τέτοιο σημείο;... Αισθάνθηκε μέσα της τον πόθο να τον ξαναβρεί, όπως άλλοτε, τρελλό γι' αυτήν...

Την ακολουθούσε χωρίς να μιλά, χωρίς να γνοίξη το κεφάλι. Με την χαϊδευτική της φωνή του ψιθύρισε.

—Άχ! Ρισάρ... Ρισάρ... γιατί να μη δεί-ξες καθόλου ύπομονή μαζί μου...

—Υπομονή;...
Την κυτούσε έκπληκτος. Ήταν άραγε γιατί τώρα ζούσε κοντά σ' ένα πλάσμα δλωσιόλου διαφορετικό; Το βέβαιο είναι ότι ποτέ δεν κα-τάλαβε την άπύλη άνηλικότητα της Κατερί-νας... Την άκουε με μεγάλη περιέργεια:

—Χωρίς ύπομονή... και... Με ήξερες... και όμως έξεχασες ότι έτρεπε να με μεταχειρι-στής σαν ένα χαϊδεμένο παιδί, ιδιότροπο, που λατρεύει την ελευθερία του και που του συγ-χωρούν όλα γιατί ξέρει να είναι κάτι που κανείς δεν μπορεί να άντικαταστήσει. Τόλμησε να πει, Ρισάρ, πως αυτό δεν είναι αλήθεια!

—Αυτό πραγματικά, στάθηκε αληθινό για μένα...

Σταμάτησε.
—Και τώρα δεν είναι;

—Είναι το παρελθόν!... Δεν μάς μένει παρά να τ' άφήσουμε να κοιμηθώ, όπως κοιμούνται οι πεθαμένοι...

—Μά οι πεθαμένοι ξαναγυρίζουν, λένε...

Και παύεσαι ότι μιά άγάπη σαν τη δική μας μπορεί να μην άναστήσει πάλι, μοιραία... χω-ρίς τη θέλησή μας;

Ερρίξε επάνω της ένα σκληρό βλέμμα όπου δεν υπήρχε ούτε λημονιά, ούτε συγχόρηση, ένα βλέμμα κτήνους που ζητά τη λεία του.

—Νομίζω ότι δεν έχετε πια τίποτα κοινό...

Είμαστε και πρέπει να είμαστε τίποτα κοινό...

—Σέρεις καλά, Ρισάρ, ότι ποτέ δε μπορεί να είμαστε ξένοι. Γιατί μένει άνάμεσά μας το παρελθόν... και άς το άπαρνούεσαι!

Σώπασαν και οι δύο, μά σε λίγο με τη φωνή της, την συνταρακτική σαν χείρ του έπτε μόνο.

—Τι σκεφτόσαι, Ρισάρ; Άκουσε με... Πο-τε δεν ήμουν περισσότερο δική σου... Είχα φίλη... ξαναγύρισα... Έλπινα ότι τέλειωσε το μυθιστόρημά μας... Το πέρασε κα' έγω...

Μά τώρα ξέρω ότι έκανα λάθος... Και σύ, Ρισάρ, το καταλαβαίνεις;...

Βίαια της άπάντησε, ενώ περπατούσε δια-στακά σαν να θέλε να την άπορμήσει.

—Καταλαβαίνω ότι μά και έχω πιά τί εί-στε και τί είμαι, τίποτα δε μπορεί να ύπάρξη άναμνήσής μας. Και ξεχνώ...

—Δοκιμάστε!... Όχι! Με ξεχάσατε, Ρισάρ, μόνο όταν έγω δε θα σ' αγαπάω πιά... Και...

Η φωνή της έγινε πιο δρακνική.

—Και θα σ' αγαπάω πάντα... Δεν το φαντα-ζομουνά. Μά δε μπορώ πιά ν' άμυθώ μεσα σ' αυτό το πάροχο όπου κάθε δεινόδοστοχία μου ξυπνά και μιά άγάννηση. Θυμάσαι αυτή τη γυ-νίτα; Έδώ πήρες τα χείλη μου... Μέσα στην άγκαλιά σου δεν ήμουν παρά ένα μικρό πραγ-ματάκι που έτρεπε από έρωτα... Είχε και τότε αυτή τη μυρωδιά της θυσμένης γής και αυτά τα ούς σιννεφράνα που κυττούσε με μυσώκα-στα μάτια καθώς άκουγόμουν το κεφάλι μου στον όμο σου... Ο χειμώνας πέρασε το στό-μα μου... Μά τον το έστειλας... Και γνωρί-σαστε και εκείνη τη μέρα θεικής σιγής μες στο σάφοντο, που πηλαίσε, όπως και σήμερα...

—Κατερίνα, είσα ένας δαίμονας!

Αισθάνθηκε δλοαθάρα ότι σερνόταν σ' ένα γκορεμό όπου ή θέλησή του θα χανόταν αν ά-γανε τη νόηση να ύπνευσε την άδυναμία του.

—Ίσως να θύνη και μιά άλλη σημασία στη λέξη άγάπη...

Τα λόγια τον έτρεσαν σαν χτυπήματα και καθώς της το έρριχνε δλοαθάρα το είναι του ά-ναμνήσε από ένα είδος θανάτου.

—Δέ σ' αγαπάω... Δέ σ' αγαπάω... δε θα σ' αγαπάω! ποτέ!... Κοντά σου, Κατερίνα, δεν ήμουν ποτέ τίποτα άλλο από ένα άθλο άν-θρώπου κτήνους, ύπνευσε στο ένστικτό του.

(Η συνέχεια είς το προσέχες)

ΗΝ. ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ

Η πρώτη εβδομάδα της αποκλειστικής προβολής της νέας ταινίας της Γκρέτα Γκάρμπο στο θέατρο «Καπitol» της Νέας-Υόρκης, κατέγραψε δια τα ρεκόρ. Η εισπράξεις ανήλθαν σε 109.286 δολάρια, δηλαδή 7.500.000 δραχμές!

Ο Ντούγκλας Φαίρμπαγκς νεώτερος θα είναι ο πάρτενερ της Μπλίν Ντόβ στο φιλμ «Μιά νύχτα».

Στις Ηνωμένες Πολιτείες υπάρχουν περισσότερα από 6000 κινηματοθέατρα που προβάλουν αποκλειστικώς δημόσιες ταινίες.

Ο Κόνραντ Νάγκελ που έπαιξε ήδη στο «Κάθισμα 13», το «Βατόρι της Σαγκάης» και το «Φίλι» θα είναι ο πάρτενερ της Νόρμα Σήρερ στην ταινία του Ρόμπερτ Λέοναρντ: «Εκείνη που πήρε διαζύγιο».

Η γερμανική ταινία «Αιχμαλώτοι του Βουνού», της οποίας την υπόθεση δημοσιεύσαμε στο προηγούμενο φύλλο, αγοράστηκε από το ποσό των 20.000 δολαρίων από την «Γιουνιόν-βέρσαλ» που θα την εκμεταλλευθεί στην Αμερική.

ΓΑΛΛΙΑ

Ένας νέος σκηνοθέτης, ο κ. Μπριέ έτοιμάει μια ταινία με τον τίτλο «Μοναρχία-Κινη-νή «Ακτίρ», της οποίας πρωταγωνιστές θα είναι οι: ντε Κερζαμπέκ, Ταχόρ «Ανάς και Σοζή Μπαρόν».

Ο Πιέρ Κολομπιέ τελειώνει το «γύρισμα» μιας ταινίας υπό τον τίτλο «Σ' αγαπώ και γιατί».

Η Λίτα Γκρέν, τώως σέξυγκος του Τσάρλν Τσάπλιν, βρίσκεται στο Παρίσι, μαζί με τη μητέρα της. Σε δημοσιογραφική συνέντευξη, δήλωσε πως, μολοντί είναι χωρισμένη τρία χρόνια τώρα από τον Τσάρλντ, εξακολουθεί να τον θαυμάζει και η σχέση τους είναι πολύ φιλική.

Η αμερικανική εταιρεία θα «γυρίσουν» στη Γαλλία, το παρόδειγμα της «Παραμύθων» θ' ακολουθήσει η «Φόξ Φίλμ» και η «Μέτρο-Γκλόβιτς». Δεν είναι γνωστόν τί θα κάνουν η «Γιουνιόν-βέρσαλ» και η «Φέρετ Νάσιοναλ».

Ο Αμπέλ Γκάνς λογαριάζει να τελειώσει στο τέλος του μηνός το «Τέλος του Κάσμου». Σε τέσσερις μήνες περισσότερα από 50 ντεκόρ έχουν «γυριστή» στο στούντιο «Ζουανβίλ».

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ο Κόνραντ Βάιτ και η Κάριν Έβανς είναι πρωταγωνιστές της ταινίας του Κούρτ Μπέρνερ «Η τελευταία συντοκιά».

Αφού τελείωσε την σκηνοθεσία του «Γαλάζιου Αγγέλου» που διανομιεύουν ο Έμιλ Γιάνιγς και η Μαρίν Ντίτριχ, ο Γκόσεφ φόν Στέινμπεργκ ξαναγύρισε στο Χόλλνιουντ.

Η Πόλα Νέγκρι βρίσκεται στο Βερολίνο όπου λογαριάζει να ιδρύσει, με αγγλικά κεφάλαια, δικό της παραγωγικό κινηματογραφικό οίκο.

Στο στούντιο της «Ούφα» τελειώνουν το «γύρισμα» της ηχητικής ταινίας «Η Κατάσκοπος» με την Μπριγκίτε Χέλμ.

ΕΛΛΑΣ

Η «Ντάγκ Φίλμ» αρχίζει την προβολή της ταινίας «Απαχίδες των Αθηνών» με πρωταγωνιστές: Μαίρη Σαγιάνη, Στέλλα Χριστοφορίδου, Πέτρον «Επιδρομή», Γιάννη Πιριάν, Πέτρον Κυριακό, Γ. Χριστοφορίδου.

Η «Νιλό» αρχίζει την προβολή της ταινίας «Τα Γαλάζια Κερά» από το δυνάμωτο μυθιστόρημα του κ. Στ. Παπαμάκου. Πρωταγωνιστούν: Ρίτα Μυράτ, Σαράφ «Αλκαίον», Παρ. Οικονόμου, Μαρίκος, Ι. Ίωαννίδης, Σκηνοθεσία: Κουνιλάκη.

Το νέο φιλμ του Όρεστή Λάσκου «Ο Παλίσκος της Ζωής» με τον μητή του Σαράφ Σαπαθούλου προβάλεται στο Πάνθεον.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΩ ΚΟΣΜΟΥ ΜΕΣ ΔΕΚΑ

Paul d' Ivoi

[Τὰ προηγούμενα. — Η διαθήκη του εξαδέλφου του καθιστά τον Λαδάρντ γενικόν κληρονόμον, αν κἀν τον γύρο του κόσμου με 5 δεκάρες. Έν εγαντία περιπτώσει, κληρονομεί ο σέρ Μόρλετον. Ο Λαδάρντ αρχίζει το ταξίδι του].

(Η συνέχεια)

— «Αλλά ενδιαφέρεσαι πολύ γι' αυτόν...»

— «Όχι!»

— «Εν τούτοις τον συμπαθείς.»

— «Εγώ!»

— «Αυτό το βλέπει καθαρά κανείς όταν μιλάει γι' αυτόν.»

— «Έχει ευγενική καρδιά και τον θεωρώ απλώς φίλον μου.»

Η Ίνδω δεν επέμενε. Αφ'ηκεν όμως εις την σκέψιν της Άγγλιδος μίαν αμφιβολίαν περί των πραγματικόν της εισηγημάτων προς τον Λαδάρντ.

Ο Ραμόν, καθώς προχωρούσαν, έσκυψε και έμαζωσε μερικά χόρτα και τὰ έδωκεν εις την γυναίκα του, η οποία τὰ έτύλιξε και τὰ έφύλαξε με προσοχήν. Ο Λαδάρντ ήρώτησε τί χόρτο είνε.

— Τό γκούακο, τού είπεν ο Ίνδος. Τό χόρτο που γιαντρειν το δάγκωμα του κοράλ.

— Αυτό το φιδάκι που μοιάζει σαν βραχιόλι;

— Είνε υμωφο πράγματι με τό κόκκινο χρώμα του και της χρυσές και βελούδινες λουρίδες. Άλλα τό δάγκωμά του φέρει ακαριαίως τον θάνατον.

— Και τον γιαντρεύει αυτό τό χόρτο;

— Ασφαλώς. Άλλα τί κυττάζεις έτσι;

— Θέλω να ιδω κανένα απ' αυτά τὰ φιδία.

— Τότε μη κυττάζεις κάτω... Έπάνω πρέπει να κυττάζεις.

— Γιατί;

— Τό κοράλ μένει τυλιγμένο στην άκρη των κλωναριών που κρέμονται επάνω από τρούμους. Παλν εύκολα μπορείς να τό πάρεις δια λουλούδι.

Πράγματι μετ' όλίγον εις ένα κλωνάρι έβλεπον εφάνη ένα μικρό κόκκινο σχήμα που έμοιαζε με λουλούδι. Ο Ραμόν έπηρε μια βέργα και μ' ένα επιδέξιο κτύπημα έβρισκε κάτω νεκρό τό φείδι. Δυνατή μυρωδιά άμυγδάλου εχθύη γύρω. Ήτο τό άρωμα του πρωσσικού δέφους, τό όποιον έχει εις τους άδένες του τό φείδι.

Ο σέρ Μόρλετον έσκυψε να τό πάρη άλλ' άπέσυρεν άποτομα τό χέρι και άφ'ηκε κραυγή πόνου.

— Μήπως τό φείδι ήτο άκούη ζωντανό;

— Όχι, είπεν ο Ίνδος. Άλλα έχει πέσει: επάνω εις ένα φυτό γεμάτο άγκάθια.

Όλίγον παρά-πέρα άλλα έκπληξεις άνέμεναν τους ταξιδιώτας. Είδαν ένα Ίνδον, ό οποίος σοβαρώτατα τοποθετούσε πέτρες την μίαν επάνω στην άλλην.

— Τί κάνεις αυτό, Ζοζέ; ήρώτησεν ο Λαδάρντ.

— Όλοι οι Ίνδοι άκούουν εις τό όνομα Ζοζέ, όπως έλαι οι Ίνδοι εις τό όνομα Μαρία.

— Η εχούτης σας τό βλέπει, άπήντησεν ο Ίνδος, δίδων τον τίτλον τον όποιον οι ερυθρόδερμοι δίδουν πάντοτε εις τους Εβρωπαίους. Στήνουν μίαν στήλην ασφαλείας.

Ο Λαδάρντ τον έκύτταζεν άναυδος. Εύτυχώς ο Ραμόν ήτο εκεί διά να εξήγηση.

— Ένας Ίνδος, είπες, που πρόκειται να άπουσιάζη από τό σπίτι του, μαζεύει 29 πέτρες και σχηματίζει με αυτές μίαν στήλην.

— Αν όταν γυρίση η στήλη είνε άκούη εις την θέσιν της, μπορείς να είνε βέβαιος ότι η γυναίκα του δεν έπαυσε να είνε συλλογίζεται.

— Άλλα μπορεί ο άνεμος, ή βροχή να γκρεμίσουν της πέτρες! είπεν μειδιών ο σέρ Μόρλετον.

— Βέβαια! Άλλα για να ήγη απόπει να τό επιτρέψη ο Άγιος της λαλας! είπεν ο Ίνδος που έκανε τον Χριστό, εχ'ηγησεν ο Ραμόν, που είς την Γουατεμάλα, Υπέσχετο ότι εις την ζωήν του και επί πλέον του νίξε και η γυναίκα του. Γι' αυτό πάντοτε να προσφύγεται τους πόνους τας συζυγικάς άτυχίας!

Τό ταξίδι εξακολούθησεν εις καμάδα. Ο Λαδάρντ έπήγαγε μαζί του Μόρλετον όμως, ό οποίος είχε καταγράσεν ένα ήμιον και εξακολούθησεν δρόμον πλησίον της αμείνων του.

Την ενάτην ημέραν τέλεισας καθ'εξεία διέσχισε την μεγάλην Σάβαν, διεδύθυσιν του Σερκί, διακρινόντο ένα δένδρο δύο τριώνος με πολλαίς σκευάς και δύο Ίνδους, οι οποίοι ήσαν άνεπαύστοι.

— Είνε Άριέροι; ήρώτησεν ο Λαδάρντ.

— Όχι, τού είπεν ο Ίνδος. Ο Άριέρος είνε της καλής και ο Ίνδος... Νό... ό... π... ά... με...!

Και πλησιάζοντας τους:

— Σε τι πράγμα είστε; ήρώτησεν ο Λαδάρντ.

— Είμαι ένας άνθρωπος που ήθελε να ύπαντρηθώ με την γυναίκα μου. Ήτο να μάς παρουσιάσει ο Σερκί, αλλά βλέπω και τον...

— Και γιατί δεν έλθεις να την δεις; ήρώτησεν ο Λαδάρντ.

— Επειδή είμαι άπολύτως άπονημένος από υπερχειλίζουσιν χαράν. Είμαι καλή και όμορφη. Θά την ιδής και σύ, διότι κάθε μέρα της έμωλνέει τα σένα.

— Ότε τό λευκό σπατάκι;...

— Είνε και αυτή όνειροπόλος και ρομαντική όπως εγώ, κ' επιδομαίεται τα σχέδια μου. Θά έζηξ και σύ τό δωμάτιόν σου, όταν θά έρθω να μάς βλέπεις. Ο πενθερός μου καταγίνεται εις εύρη τό κατάλληλον οικόπεδον από τόρα. Α! φίλε μου! Είμαι εύτυχής επί τέλους.

Η εύτυχία του άρχισε να με καταλαμβάνη όλignon κ' όλίγον κ' έμένα, και ήσθάνθη ένα είδος θράμβου διά την νύκιν του αυτήν κατά της παντοδυνάμου ελαιομένης.

Είχαν πλέον δια έτοιμασθή διά τον γάμον. Είχα μάλιστα γράψει και τους επιθυμικούς στίχους, με τους όποιους έπρόκειτο να συνοδεύσω την άνθοδέμνην μου, ότε, ένα πρωί, λαμβάνω επιστολήν του, η οποία μου άνήγγειλε μέσα εις σπασμικαίς γραμμάς την βουσίαν άσθένειαν της μηπότης του.

Ότε όλίγας ημέρας την έσυνουδένουν εν δτι εχε φθάσει εις τό πέρας του ταξιδίου.

Αφ'η την έκλεισεν ελλικονώς τοις μήνας έφραφήν κατόπιν άπεγνωσμένος εις τον άγωνα της ζωής με τέτοιαν νευρικήν παρασφοράν, που μ' έκαμε ν' άνησυχώ πολλάκις.

Άφρησ κάθε ιδέα γάμου, μου έλεγεν με άποφασιστικόν τόνον, Είμαι τό πολύ της συμφοράς, και δεν πρέπει να ένδοσω την ζωήν μου με καμίαν γυναίκα. Τό μόνον πράγμα που λησταιρώ εις αυτόν τον κόσμον κ' εγ'αράμαι πιστοδώς να τό άποκτήσω, είνε τό λευκό σπατάκι με τόις μόνον δωμάτια: Ένα γιά μένα, ένα γιά σένα και ένα γιά την διδολογήνην μου, ένα δένδρο γύρω και τίποτε άλλο. Θά ίδης... Θά έπιτύχω...

Ο πόθος του να πλουτίση ταχέως και ν' άποκτήσω τό λευκό σπατάκι, μου έκαμνεν άπολύτως άπονημένον.

Τό λευκό σπατάκι μου! Αυτό ήτο τό αώνιον ίνδαλμά του, τό όποιον είχε κατακτήσει ένα έ...

(Η συνέχεια εις τό προηγούμενο)

Γεωργίου
Στρατήγη

ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΣΠΙΤΑΚΙ

(Συνέχεια και τέλος)

Τό αποτέλεσμα ήτο λίαν καλώς μετά πολλών έπεινών. Όλίγον έλειπε να κατατέση ληψήν. Οι παρευρισκόμενοι ήσανόκτησαν τόσον πολύ, όστε οι καθηγηταί έφωγαν αιώθω μήκος άποδομασθούν μεγαλοφώνως διά την άδικον εκείνην βαθμολογίαν.

— Δεν σου είπα εγώ; Είμαι άκαίρετος, φίλε μου!

— «Επείσεν άρκετός χρόνος άρ' ότου δεν τον είδα πλέον μέσα εις τον άγωνα της ζωής. Είχε καταθέσει να κερδίση τό προς τό ήην διά της μεγάλης ικανότητός του, αλλά η πελατεία του δεν ήτο άκόμη άρκετή, όστε να ζή άνέτως. Ήτο τέλειος επιστήμων, άλλ' εις τό πρακτικόν του στάδιον, έστερείτο κάποιας ένδοξασίας διά να άποκτήση μεγάλην πελατείαν.

Τό μεγαλύτερον ιδανικόν του άρ' ότου τον έγνώρισα εις τό μικρά μας χρόνια, ήτο ένα λευκό σπατάκι.

— Αχ! φίλε μου, ένα λευκό σπατάκι στην έσχρή, χωμένο μέσα σ' ένα κήπον τέσσερα... πέντε δωμάτια, με καλή νοικοκυρούλα να σε άγαπά, να σε έννοη, ιδού τό όνειρό μου, όταν άποκτήσω περιουσίαν καμμίαν ημέραν.

Μίαν ημέραν μου γράφει δια άφραδονίζετα και σπεύδει να τον συγγαφώ. Πράγματι είχε ανταλλάξει άφραδωνία με μίαν κόρην παλαιού δικηγόρου, όστις ήδη νύφη να έκτιμώση τον έντιμον και άγαθόν χαρακτήρα του φίλου μου καθώς και την μεγάλην επιστημονικήν του αξίαν.

Είμαι επί τέλους εύτυχής, μου είπεν ένθουσιασμένος από υπερχειλίζουσιν χαράν. Είμαι καλή και όμορφη. Θά την ιδής και σύ, διότι κάθε μέρα της έμωλνέει τα σένα.

— Ότε τό λευκό σπατάκι;...

— Είνε και αυτή όνειροπόλος και ρομαντική όπως εγώ, κ' επιδομαίεται τα σχέδια μου. Θά έζηξ και σύ τό δωμάτιόν σου, όταν θά έρθω να μάς βλέπεις. Ο πενθερός μου καταγίνεται εις εύρη τό κατάλληλον οικόπεδον από τόρα. Α! φίλε μου! Είμαι εύτυχής επί τέλους.

Η εύτυχία του άρχισε να με καταλαμβάνη όλignon κ' όλίγον κ' έμένα, και ήσθάνθη ένα είδος θράμβου διά την νύκιν του αυτήν κατά της παντοδυνάμου ελαιομένης.

Είχαν πλέον δια έτοιμασθή διά τον γάμον. Είχα μάλιστα γράψει και τους επιθυμικούς στίχους, με τους όποιους έπρόκειτο να συνοδεύσω την άνθοδέμνην μου, ότε, ένα πρωί, λαμβάνω επιστολήν του, η οποία μου άνήγγειλε μέσα εις σπασμικαίς γραμμάς την βουσίαν άσθένειαν της μηπότης του.

Ότε όλίγας ημέρας την έσυνουδένουν εν δτι εχε φθάσει εις τό πέρας του ταξιδίου.

Αφ'η την έκλεισεν ελλικονώς τοις μήνας έφραφήν κατόπιν άπεγνωσμένος εις τον άγωνα της ζωής με τέτοιαν νευρικήν παρασφοράν, που μ' έκαμε ν' άνησυχώ πολλάκις.

Άφρησ κάθε ιδέα γάμου, μου έλεγεν με άποφασιστικόν τόνον, Είμαι τό πολύ της συμφοράς, και δεν πρέπει να ένδοσω την ζωήν μου με καμίαν γυναίκα. Τό μόνον πράγμα που λησταιρώ εις αυτόν τον κόσμον κ' εγ'αράμαι πιστοδώς να τό άποκτήσω, είνε τό λευκό σπατάκι με τόις μόνον δωμάτια: Ένα γιά μένα, ένα γιά σένα και ένα γιά την διδολογήνην μου, ένα δένδρο γύρω και τίποτε άλλο. Θά ίδης... Θά έπιτύχω...

Ο πόθος του να πλουτίση ταχέως και ν' άποκτήσω τό λευκό σπατάκι, μου έκαμνεν άπολύτως άπονημένον.

Τό λευκό σπατάκι μου! Αυτό ήτο τό αώνιον ίνδαλμά του, τό όποιον είχε κατακτήσει ένα έ...

(Η συνέχεια εις τό προηγούμενο)

πομονούη εις τό ιδανικόν εκείνο σπατάκι, τον έκαμε ν' άφήση τό δικηγόρικόν επάγγελμά του και να αιώφη άκατάσχετος εις χρηματιστικάς κερδοσκοπίας.

Η τύχη του έχαμογέλασε και πάλιν και κατώφωσεν έντός ενός έτους να κερδίση πενήντα χιλιάδας δραχμάς.

— Την εδάμασα επί τέλους την άχρείαν, μου έλεγεν με θορυβητικόν ύφος.

— Μη παίξεις πά, φίλε μου, τού είπα. Είνε άρκετά αυτά δι' ένα άνθρωπον όλιγοακή όπως σι. Μπορείς να κτήσεις και τό λευκό σπατάκι σου και να ζήσης άνέτως.

— Θά της κάμω εκανόν και έπειτα πλέον σου δοκίμωσι εις την φίλιαν μου πώς θά ήσυχάσω. Είμαι βέβαιος πώς θά έπιτύχω, διότι η τύχη μου ήμείωσε πλέον.

Και πράγματι έκέρδιζε πάντοτε. Η έλπίς του εις τό μέλλον, εις ένα μέλλον αιώνην κ' εύτυχημένον, έλάμβανε σάρκα. Και έξαρνα μίαν ημέραν μου άναγγέλλει επισήμως πώς εύρίσκει εις διαπραγματεύσεις ν' αγοράση τό σπίτι του πατρός του.

— Έκεί που έγεννήθηκα, έχει θέλω ν' άποθάνω.

— Ότε τό λευκό σπατάκι;...

— Α! μά τώρα είμαι πλούσιος και λαχταρώ να ξαναγοράσω τό παλαιά μου πατέρα μου. Έκεί μέσα θά ήσυχάσω πλέον.

Επρόκειτο να ύπογραφή τό συμβόλαιον και μ' έπροσκάλεσε να τον συνοδεύσω ως μαρτυς εις τό συμβολαιογραφείον. Η χαρά μάς έδιδε πτερά εις τα πόδια μας κ' ένθ' έπηγαίναμεν εις συνάντησιν του ιδιοκτήτου, έσκέφθη ότι έπρεπε να περάσωμεν από τό χρηματιστήριον.

Τό πρώτον πρόσωπον που εύρήκαμεν εις την θύραν, ήτο ο μεσίτης του, όστις το άνήγγειλε, ότι ένθ' επρόκειτο να πωλήση εις ύψηλές τιμάς τό χρειώγραφο του, ένα αινώδιον κατακύλιση κατόπιν μάς δυσασέστον τηλεγραφικής ειδήσεως της μεσημβρίας τον είχαν έντελος καταστρέψει.

Έμεινε κεραυνοπληκτός. Οι όφθαλμοί του είχαν λάβει κάποιαν βελώδη ακαμψίαν κ' έφραδώνη μήκος έσπείθη τό λογικόν του από τό εξαφανισόν αυτό κτύπημα.

— Φύγε από κοντά μου και σύ! Μη με πλησιάζεις πλέον!

Εκραυγάζει μετ' όλίγον με τόνον άγρίας άπελυσίας. Είμαι τό σπουδή της συμφοράς... Ότε τό χέρι μη μου δώσης πλέον!... Θά σου κολήσω την δυστυχίαν!

— Ότε τό λευκό σπατάκι;...

— Είνε και αυτή όνειροπόλος και ρομαντική όπως εγώ, κ' επιδομαίεται τα σχέδια μου. Θά έζηξ και σύ τό δωμάτιόν σου, όταν θά έρθω να μάς βλέπεις. Ο πενθερός μου καταγίνεται εις εύρη τό κατάλληλον οικόπεδον από τόρα. Α! φίλε μου! Είμαι εύτυχής επί τέλους.

Η εύτυχία του άρχισε να με καταλαμβάνη όλignon κ' όλίγον κ' έμένα, και ήσθάνθη ένα είδος θράμβου διά την νύκιν του αυτήν κατά της παντοδυνάμου ελαιομένης.

Είχαν πλέον δια έτοιμασθή διά τον γάμον. Είχα μάλιστα γράψει και τους επιθυμικούς στίχους, με τους όποιους έπρόκειτο να συνοδεύσω την άνθοδέμνην μου, ότε, ένα πρωί, λαμβάνω επιστολήν του, η οποία μου άνήγγειλε μέσα εις σπασμικαίς γραμμάς την βουσίαν άσθένειαν της μηπότης του.

Ότε όλίγας ημέρας την έσυνουδένουν εν δτι εχε φθάσει εις τό πέρας του ταξιδίου.

Αφ'η την έκλεισεν ελλικονώς τοις μήνας έφραφήν κατόπιν άπεγνωσμένος εις τον άγωνα της ζωής με τέτοιαν νευρικήν παρασφοράν, που μ' έκαμε ν' άνησυχώ πολλάκις.

Άφρησ κάθε ιδέα γάμου, μου έλεγεν με άποφασιστικόν τόνον, Είμαι τό πολύ της συμφοράς, και δεν πρέπει να ένδοσω την ζωήν μου με καμίαν γυναίκα. Τό μόνον πράγμα που λησταιρώ εις αυτόν τον κόσμον κ' εγ'αράμαι πιστοδώς να τό άποκτήσω, είνε τό λευκό σπατάκι με τόις μόνον δωμάτια: Ένα γιά μένα, ένα γιά σένα και ένα γιά την διδολογήνην μου, ένα δένδρο γύρω και τίποτε άλλο. Θά ίδης... Θά έπιτύχω...

Ο πόθος του να πλουτίση ταχέως και ν' άποκτήσω τό λευκό σπατάκι, μου έκαμνεν άπολύτως άπονημένον.

Τό λευκό σπατάκι μου! Αυτό ήτο τό αώνιον ίνδαλμά του, τό όποιον είχε κατακτήσει ένα έ...

(Η συνέχεια εις τό προηγούμενο)

Μετ' όλίγας ημέρας άνέγνωσα εις τας εφημερίδας την είδησιν της πτωχεύσεως του μεγάλου εκείνου έμπορικου καταστήματος, και με κατέλαβε μία τέτοια άγανάκτησις, όστε έξέσπασα τό φύλλον εκείνο.

Τό βράδυ, επιστρέψας εις τό σπίτι μου, τον εύρηκα εις τό γραφείον μου γαλήνιον άλλ' άχρόν. Μόλις με είδεν, άρχισ' ένα γέλοσ σπασμόν και παρασταμένον που μ' έκαμε ν' άνακαταστήσω σπασμούς.

— Τά έμαθες βέβαια, μου είπες. Τώρα είμαι εύτυχής, φίλε μου. Τώρα πραγματοποιώ τό όνειρό της ζωής μου... Τώρα πλέον τό άποκτήσω πολύ γρήγορα τό λευκό σπατάκι... Μά ξέρεις... μόνο μά καμαριόσαι... Χαμηλή και στενή... να τό μόνον μου, χωρίς κανένα άσχετα να με βλέπης... Δεν θά κοιτίση τίποτε σχεδόν... μπορεί να ή χτίσω και μόνον μου... ένα είδος όρμωκλήνη... Χαμηλή και στενή... με δύο τρία καταρτισμένα γύρω γύρω. Έκεί κα θά ήσυχάσω αινώτως... αινώτως...

Ο άμοιρος! Δεν ήμείωσε ν' άνθής εις τό τελευταίον αυτό κτύπημα της ανείληκτου ελαιομένης και ότε' απ' όλίγον χρόνον οι όλίγοι φίλοι του τον έσυνουδένωσαν εις την τελευταίαν του κατοικίαν.

Έκεί άπέκτησεν επί τέλους τό λευκό σπατάκι του. Γ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΠΑΛΕΟΝΕΣΙΑ

Ο περίφημος άμερικανός δικηγόρος Άννιμαλ Χάμλιν ύπερσπάζε μια μέρα τό συμφέροντα ενός χωρικού που έθεσε μια μέρα απ' τό τραίνο και πληρώθηκε.

Ο Χάμλιν επέτινε άπόφαση ν' άποζημιώση η έταρία τον πελάτη του με τό ποσόν των 1000 δολαρίων.

Ότερα από λίγες μέρες, όταν ο χωρικός πήγε στον δικηγόρο του γιά να λάβη την εισπραχθείσα άποζημιώση, ο Χάμλιν του έδωκε... ένα δολάριο.

— Κράτησα την άμοιβή μου και κανόνισα τά έξοδα. Αυτό είναι τό υπόλοιπο, εξήγησε.

— Πάρε πίσω αυτό τό δολάριο, είτε πειραγμένος ο πελάτης. Για να μην τό φυλάτεις σεις, ασφαλώς θά είναι... κάλπικο!

ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΚΟΜΠΑΙΜΕΝΤΟ

Μετ' αλλήλ η λεωφορεία που έσσαν αλλογα, τὰ ταξίδια ήταν άλλοτε γεμάτα περιπέτειες και άσκησιμότες διασκεδάσεις.

Ένας παλιός παρζάνος διηγείται ότι άνέθηκε μια μέρα στο λεωφορείο «Πασσ-Χρηματιστήριον» που έπαρνε συχνά ο Βίκτωρ Ουγγό.

Έκείνο τό πρωί ο ποιητής καθόταν στο έσωτερικό. Έκανε πολλή ζέση. Ο μάστο ελετοποδότης κοντά του τό ήμηνόηλό του.

M. Dekobra

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΓΟΣ

Είχα πολλόν καιρό ν' ανταμώσω τόν λαμπρό παιδικό μου φίλο Φερνάν Μονταλά, με τόν οποίο είχα περάσει τὰ πέντε καλλίτερα νεανικά μου χρόνια στὸ Λακαναί.

Ανταμώσαμε ὕστερα ἀπὸ τετραετὴ χωρισμό, κατὰ τὸν ὁποῖο ἐγὼ ἐκτελοῦσα τὴν στρατιωτικὴν μου θητεία ἐνὸς ἐκείνου ἀπλήρη, ἐπειδὴ ἡ ὁμοπλάνη του ἦταν σὲ πολλὴ μεγάλῃ ἀπόστασι, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ φέρῃ τὸν γυλιό.

Ὑστερα ὅμως, ἡ ζωὴ μᾶς χώρισε καὶ πάλιν ὁ Φερνάν πῆγε νὰ διευθύνῃ ἕνα πρατήριο πολίσεως λαγοτόμων στὸ Μαζὸν-Λαφίτ, καὶ ἐγὼ ἀναγκάστηκα νὰ πάω στὴν Ἀλγερία γιὰ νὰ καλλιερῶμαι μανιτάρια.

Καθὼς ἤμουν ἐργατικὸς καὶ ἤξερα τὴ δουλειά μου, κατόρθωσα νὰ κάνω κάμποσα παραδόσια καὶ νὰ ξαναγυρίσω στὴ Γαλλία, ὅπου, σὰν καλὸ γεροντοπαλῆκαρο, ζῶσα ἡσυχα-ἡσυχα στὸ ἡμιγυμνασίον μου τῆς οδοῦ τῶν Ἀρκιόν.

Εἶχα τοῦλάχιστον δέκα χρόνια νὰ ξαναῶδὸν τὸν παλιό μου σύντροφο Φερνάν, ὅταν μιὰ μέρα, κοντὰ στὸ σταθμὸ Σαιν-Λαζάρ, καθισμένος στὸν ἐξώστη ἐνὸς καφενείου ὅπου εἶχα δώσει ραντεβού στὴ Λουίζα, τὸ μαννεῖν τῶν δνείρων μου, ἀνεγνώρισα τὸν Φερνάν, στὸ πρόσωπον ἐνὸς κυρίου ποὺ πηγαίνονταν ἀνέμου στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον.

Ἡ πρώτη σκέψις μου ἦταν νὰ τοῦ κάνω νόημα. Ἀλλὰ, ἐκπληκτὸς ἀπὸ τὰ κινήματά του καὶ μετὰ τὴν ἐμφυτὴ περιέργειά μου, ἀρχισα νὰ τὸν παρακολουθῶ μετὰ ἐνδιαφέρον ποὺ μεγάλωνε ὁλοένα.

Πηγαίνονταν σὲ μιὰν ἀπόστασι πενήντα μέτρων περτοῦ, ἀνάμεσα στὸ μαγαζὶ ἐνὸς φαρμακοποῦ πρώτης τάξεως ποὺ εἶχε τὴν ἐπαγγελματῆ: «Ἡ ἐπὶ ἀγαλμάδες τοῦ Φαραῶ». Ἀλμύνημι προῖ καὶ δρόμῳ καὶ κατὰ παραγγελία.

Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἔκανε περισσότερὴ ἐντύπωση ἦταν τὰ ἐκείνου τοῦ φίλου μου ποὺ προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται σὰν ἀδῶς διαβάτης, ἐνὸς τὰ βλέμματά του ἦσαν καρφωμένα στὰ παρόντα στὸ πρόσωπον πατόματος ἐνὸς σπιτιοῦ, ὅπου ἦσαν γοαμένα μετὰ χρυσὰ γράμματα: «Ἀλμπερτίνα, Μόδα καὶ πένθος».

Φυσικά, ἡ φαντασία μου ἄρχισε νὰ δημιουργῇ διάφορες ὑποθέσεις.

Σκέφτηκα πρώτα πὼς ὁ Φερνάν εἶχε δώσει ραντεβού σὲ καμιά μοδιστοῦλα τῆς Ἀλμπερτίνας καὶ περιμένε ἀγωνιώδως τὴν ἐξοδό της.

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΣΥΜΦΟΡΑ

Π λ ί ε.—Εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ λένε; Δὲν εἶσαι πᾶ ἀρραβωνιασμένος μετὰ τὴν Ἀννέτ;
Π λ ό ε.—Ἀλοιμονό! ὄχι!
Π λ ί ε.—Καὶ γιατί;
Π λ ό ε.—Τὴν παντρεύτηκα...

Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Δ ι κ α σ τ ή ς.—Πλαστογραφία καὶ χορὴς πλαστοῦ... Σέρεϊς τί θὰ σοῦ στοιχίσῃ αὐτό;
Κ α τ η γ ο ρ ο ῦ μ ε ν ο ς.—Ὅχι... Ἀλλὰ... κάνετε μου μιὰ φιλμὸν τιμῆ... γιὰ νὰ ἐξασφαλίσετε τὴν πελατεία μου ἀπὸ τώρα!

ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑ

—Πὼς εἶναι, Μαριγώ, ὁ κύριος ποὺ θέλει νὰ μοῦ μιλήσῃ;
—Μοιφεῖ μετὰ τὸν κύριον... μόνο ποὺ φαίνεται πολλὴ καθὼς πρέπει!

Ὑστερα, συμβουλευόμενος τὸ ρολοὶ ποὺ ἔδειχνε τεσσσερσήμισι, σκέφτηκα πὼς δὲν ἦταν ἡ ὥρα τῆς ἐξόδου τῶν ἐργατῶν καὶ ἄλλαξα κατεύθυνση στὴς ὑποθέσεις μου.

Θυμήθηκα πὼς εἶχα παρατηρήσει ἄλλοτε ἀπ' τὸ παράθυρό μου τὸ «σουλτάτο» δὺ ἀστynomικῶν ποὺ εἶχαν ὡς ἀποστολὴ νὰ ἐπιτηροῦν τὸν ἀσυνειδίχτο χρηματιστὴ ποὺ εἶχε λανσάρει τὴν «Ἐταιρία τοῦ Ἀνδραγάτου»: ἡ ἰδίαις μετρομέ- νες κινήσεις, τὸ ἴδιο ἀφελὲς δῆμα τοῦ ἀλλοκοῦ σουλτασαδόρου, τὰ ἴδια πλάνα βλέμματα κάτω ἀπ' τὸ κατεδαμμένο καπέλλο.

Τότε, πεπεισμένος ὅτι ὁ Φερνάν ἐπιτηροῦσε κάποιον καὶ πὼς δὲν ἐργαζόταν γιὰ λογαριασμὸ τῆς Ἀστυνομίας, συμπεέρανα πὼς θὰ παρακολουθοῦσε τὴν γυναῖκα του.

Αὐτὴ ἡ ἐξακριβώσις, ποὺ ἦταν πολλὴ διασκεδαστικὴ ἕνα ἀνερόληπτο θεατὴ, μ' ἔκανε νὰ ἐντείνω τὴν προσοχή μου. Πρὸ παν-

Καθισμένος στὸν ἐξώστη ἐνὸς καφενείου...

τὸς δταν ἀντιλήφθην τὸν Φερνάν νὰ κρύβεται ἑαυτὸν ἀπὸ τὴν γυναῖκα μου ποὺ πορτοῦλας καὶ νὰ παρακολουθῇ μετὰ φιλντοῦ ποὺ τὴν κοιμῇ γυναικοῦλα ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σπίτι ποὺ σὰς ἀνέφερα.

Ὅταν ἔβγαλε νὰ φαίνεται ἡ χαριτωμένη σιλουέττα, εἶδα τὸν Φερνάν νὰ σιγνῇ τὸ καπέλλο του ποὺ σκίαζε πολλὰ τὰ φρύδια του, νὰ σφρογίσῃ τὸ μέτωπό του, νὰ βγάξῃ τὸ ρολοὶ του, νὰ κινήν ἕνα κύκλῳ μετὰ τὸ μπιστοῦνι του καὶ, μετὰ γυμνῶν ὤμων, νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν βάρδια του.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τοῦ φώναξα καὶ τοῦ πρόσφερα ἕνα κάθισμα κοντά μου.

—Καλημέρα Φερνάν!
—Ὁ Ματθίας!... Ὁχι-δὲ...
—Βοῦνὸ με βουνὸ δὲ σμίγει!
—Ποῦς θὰ τὸλεγε ποτέ!...

Ἀκόμα λίγες φράσεις φανέρωσαν τὴν εὐνότη κατὰλήξῃ μας. Μετὰ, ὁ Φερνάν, χωρὶς παρακάλλα, μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία του.

—Φαντάσου, φίλε μου, πὼς ἀναγκάστηκα νὰ κλεισθῶ τὸ παρτίνο... Ἡ τιμὴ τῶν λαγοτόμων ὑψίστατο πολλὰς διακυμάνσεις... Ἀλλοστε, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ μιὰ τέτοια δουλειὰ πρέπει νὰ ἰσχύῃ ἕνας αὐστηρὸς νόμος ποὺ θ' ἀναγκάζῃ νὰ μὴν σφάζουν λαγοὺς παρά σὲ ὁρισμένους χρονολογίαις, γιὰ νὰ ὑπάρχῃ μιὰ τάξις στὴν πώλησι τῶν λαγοτόμων...

Ἀναγκασμένος νὰ ἐγκαταλείνω τὸ Μαζὸν-Λαφίτ, ἀρχισα οικονομικῶς νυκτερινὴ διαφήμιση, μετὰ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, ὁ ὁποῖος στοιχίζει τόσο πολὺ, μετὰ πωλολαμπίδες τῶν ὁποίων ἡ διατροφή στοιχίζει μόνο μιὰ πεντάρα τὴν ἐβδομάδα...

Ὑστερα νυμφεύτηκα μιὰ δακτυλογράφο, μιὰ χαριτωμένη μελαχροινούλα ποὺ χαμογελοῦσε στοὺς ἐπισκέπτας καὶ συνέτεινε μετὰ τὴν ἐγκατάστασίν της, στὸ νὰ προοδεύουν ἡ ἐργασίες μου...

Ἀδυστυχῶς ἡ πωλολαμπίδες μου εἶναι ἰδιότροπα ζώδια ποὺ δὲν φωτίζουν ὅταν ἔχουν

σκοτεινὲς ιδέες, καὶ ὑπὸ τὴν μεγάλην ἐπὶ τὴν οικονομικὴ αὐτὴ διαφήμιση.

Ἐντὺνως ποὺ ἡ γυναῖκα μου εἶχε κάνει κατὰκτησιν ἐνὸς τῶν πλουσιωτέρων παιδιῶν τοῦ κ. Χαμιτ ποὺ προσεφέρθη νὰ γίνῃ ἡ λαοφίλος μου. Μοῖ ἀνέβη ἕνα μαγαζὶ στὴν Ἀγορὰ καὶ κάνο εἰσαγωγὴν ἐπὶ τῶν νεῶν—ἐργασίαι ποὺ με ἀπασχολεῖ τρεῖς ἔτη νάχα τὸ προῖ.

Ὁ κ. Χαμιτ εἶναι ὁ λαμπρότερος ἀνὴρ ποὺ μπορεῖς νὰ φαντασθῇς... καὶ ὁ πρῶτος ναυδωδός, γιατί, ὅταν ἀγῶ νὰ πωλῇ τὸν ναῖκα, μοῦ δανείζει τὸ ἀπαιτούμενο ποῦνταν βρῖσκο ὑπεβολικῶς τοὺς λογαρημὲς τῆς μοδίστρας τῆς γυναίκας μου, τῆς παρασοχῆμα... Ἐχε μάλιστα τὴν ἀρετὴ νὰ τὸν κἀνὴ κινεῖ ἀπὸ μένα, γιὰ νὰ μὴν προσβάλῃ... Γι' αὐτὸ, δὺ χρόνια πρὶν ἔγινε φίλος τοῦ σπιτιοῦ, ἂν εἶμα καροῦν γίνετα φίλος γιὰ νὰ συνδεθῇ τὴν γυναῖκα στὰ θέατρα, στὴς συναλίες, στὰ καμαρὶ Μονιάρτης... Εἶναι λοιπὸν, καὶς ἡ πολὺτιμος φίλος.

Μὰ δὲ αὐτὰ δὲν ἐξήγουν τί ἔκανε αὐτὸ τὸ πεζοδρόμιον, ἐπὶ ἕνα τέταρτο τῆς πόλεως σουλτασοῦ;

Ἐπιτηροῦσα τὴν γυναῖκα μου... ἔβλεπα νὰ δεδαυθῇ ὅτι πραγματικὰ εἶχε πᾶς Ἀλμπερτίνα, τὴ μοδίστρα της.

Φοβόμην λοιπὸν μήπως ἡ γυναῖκα μου ἀπατᾷ;

Ὁ Φερνάν με κῆταξε κατὰπλάτος.

Νὰ φοβηθῶ μήπως με ἀπατᾷ; ὄχι!

Τότε ἐγὼ σάοπισα.

Ἀφοῦ εἶν' εἶσι δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω...

Τὴν κινεῖται ἐπιτήρηση; ὅχι κατὰ...

Ὁ φίλος μας Χαμιτ εἶναι ἕνα ἰδιότροπο τοπαλῆκαρο. Ἐνδιαφέρεται, κατὰ τὴν ἀποφύλαξιν, γιὰ τὸ μέλλον τῆς πόλεως.

Ἐξ ἀντανακλάσεως, γιὰ τὸ δὲν μου...

Ἐξ ἄλλου, θὰ στενοχωριόταν ποὺ δὲν...

καὶ μοῦ ἔδειχνε μιὰν ἀρετὴν διαγωγή, ἡ...

τάλλαγμα τῆς καλοσύνης του. Ἡ...

εὐγνωμοσύνη ἀπατᾷ λοιπὸν, νὰ δὲν...

ἔγνοιαι ἀπ' τὴ σκέψιν τοῦ Χαμιτ...

Ἐπὶ τέλους! ἀνέκραξα, ἀποσπασμένος ἀπὸ αὐτὸ τὸ συλλογισμό, πὼς ἀνέβη ἡ...

τῆς γυναίκας μου;... Ἐστὴν ἡ πόλη...

Ὁ Φερνάν χαμογέλασε ἐπεισμένος καὶ...

χίσε:

Ὁ φίλος μας Χαμιτ εἶναι ἕνα ἰδιότροπο...

ροντοπαλῆκαρο. Ἐνδιαφέρεται, κατὰ τὴν...

ἀφιλοκερδῆ τρόπο, γιὰ τὸ μέλλον τῆς...

κάς μου καὶ, ἔξ ἀντανακλάσεως...

ΜΟΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΛΟΓΙΚΗ!

Ἐ κ ε ἰ ν η.—Γιὰτί ξενίσας τέτοια ὄρα...

νάβεις τὰ σπῆτα;

Ἐ κ ε ἰ ν ο ς.—Γιὰ νὰ δῶ μήπως ἔρχεται...

ναμμένο τὸ ἡλεκτρικόν.

ΝΕΑΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Ὁ Μάζ, ἐξήμισι χρονῶν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀτάξια, περιμένει νὰ πωλῇ τὴν δειγματικὰ. Τὴν ἀπὸ τὴν ποὺ ἔρχεται...

του, καταφρονουμένη καὶ σμυρνωμένη...

χέρι, τῆς λέγει βρετανικά:

—Ὁ μαυιά! θὰ σὰς ἐξηγήσω...

με, δὲν εἶναι καλλίτερα νὰ...

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

—Νὰ ἔνα διαφορὸν ρυμὰ, κύριε...

μουν εὐτυχὴς νὰ μπορῶ νὰ τὸν...

σω.

—Εἰστε μηχανικὸς δίχως ἄλλο;

—Ὁχι, εἶμαι γαλατῆς!

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΙ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΑΙ

Στὸν Μεσαίωνα, ἡ δηλητηριάσεις στὴ Γαλλία ἦσαν τόσο συχνές, ὥστε ἡ κυβερνήσις ἀπεφάσισε νὰ συστήσῃ εἰδικὰ δικαστήρια γιὰ νὰ τῆς δικάζουν. Σημειώστε ὅτι ἡ δηλητηριάσεις ἐθεωροῦντο ὡς ἕνα εἶδος μαγγανείας, γι' αὐτὸ καὶ τὸ βασιλικὸ δικαστήριον τῶν δηλητηρίων, καθὼς ὀνομάσθηκε τὸν εἰδικὸν αὐτὸ δικαστήριον ποὺ συστήθηκε τὴν 7 Ἀπριλίου 1769 ἀπὸ τὸν Κολμπερ, εἶχε σκοπὸ νὰ δικάζῃ «τοὺς κατηγορομένους ἐπὶ φαρμακείᾳ, μαγγανείᾳ, ἱεροσυλίᾳ, βλασφημίᾳ καὶ... καὶ ὅλοις τοῖς»...

Μολοντὶ ἐν τούτοις τὸ δικαστήριον αὐτὸ ἐξαιρέτως ὅλη του τὴν ἀυστηρότητα ἐναντὶν τῶν ὑποδίκων—καὶ αὐτοὶ ἄλλως τε ἦσαν ὁ λόγος τῆς συστάσεώς του—οἱ δηλητηριασταί, ἀντὶ νὰ σωφρονισθῶν, τουναντίον ἐπολαπλάσισθησαν καταπληκτικὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἄρχισε νὰ λειτουργῇ! Μὰ ἀπὸ τῆς πρώτης ποὺ δοκιμάσαν τὴν ἀυστηρότητα τοῦ δικαστηρίου αὐτοῦ ἦταν ἡ διάσημος φαρμακeutρία Μαρκησία ντε Μπουβιλλίε. Γιὰ νὰ λῆθῃ κινεῖται μιὰ ἰδέα τῶν ἀνθρωπομόρφου αὐτοῦ τέρατος, ἀξίζει νὰ ἀναφέρουμε μερικὰ ἀποσπάσματα ἐπιστολῶν τῆς συγγρόνου τῆς κυρίας ντε Σεβινί, μὲς ἀπὸ τὰ ὅποια ἐκπολλέει ὁλοζώνταν.

Τὴν 20 Ἀπριλίου 1676, μετὰ τὴν σύλληψιν καὶ τὴν φυλάκισιν τῆς δηλητηριαστρίας, ἡ κ. ντε Σεβινί ἔγραψε στὴν κόρη της: «...Ἡ κυρία ντε Μπουβιλλίε δὲν περὶν ἔξεως καὶ τόσο εὐχάριστα... Βοήσκατε: σὴν φυλάκῃ καὶ ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς ὅσο μπορεῖ. Χρὴς ζήτῃτε νὰ πείθῃ γαρτῆ. γιατί, καθὼς ἐξήγησε, ἐπληττε... Παρέδωκε συγγρόνους καὶ τὴν ἐξουλολόγησιν της, μέσα στὴν ὁποίαν γράζει ὅτι ἀπὸ ἡλικίας ἐπτά ἐτῶν εἶχε παύσει νὰ εἶνε κόρη, ὅτι ἀπὸ τὴν ἡλικία αὐτὴ εἶχε ἀρχίσῃ νὰ ζῇ ἕνα ἔκλυτο καὶ ἐκφυλὸ βίον, καὶ τέλος, ὅτι εἶχε δηλητηριάσει τὸν πατέρα της, τοὺς ἀδελφούς της, ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά της καὶ τὸν... ἐαυτὸν της. Ὅτι τῆς δηλητηριάσεις αὐτῆς τῆς ἔκαμεν ἐραστειχινῶς, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ κάποιον... ἀντίδοτο δικῆς τῆς ἐφευρέσεως. Ὅυτε ἡ Μήδεια δὲν εἶχε καμὲν τόσα ἐγκλήματα...»

Ἡ ἑξῆς ἀλλο γράμμα της, τῆς 1 Μαΐου τοῦ ἴσου χρόνου, ἡ κ. ντε Σεβινί ἔγραψε: «...Τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας ἐδῶ εἶνε ἡ ὑπολόγις τῆς Μπουβιλλίε. Φαντάσου ὅτι εἶνε τρομερὰ λεπτολόγος. Φοβᾷται μὴν ἐλη- πόντῃ ν' ἀναφέρῃ χίλιες δὺ λεπτομέρειες, ὅτι δηλητηριάσει τὸν πατέρα της, π.χ. ὅτι ἔγαυσε τὸν Σαιν-Κρουά, ὅτι ἤθελε νὰ τὸν παντρευθῇ καὶ ὅτι γι' αὐτὸ ἐδολοφόνησε τὸν ἄνδρα της. Ὁ Σαιν-Κρουά ὅμως ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὴν πάρῃ, ἔδινε κρυφὰ ἀπ' αὐτὴν διάφορα ἀντίδοτα στὸν ἄνδρα της. Κι' ἔτσι, αὐτὸς ὁ κακομοῖρος, ἀφοῦ εἶδε τὸν χάρο μετὰ τὰ μάτια του, κατόρθωσε στὸ τέλος νὰ σωθῇ...»

Ἡ Μπουβιλλίε, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὰ δηλητηρία, δὲν εἶδεται νὰ ἐπιδηλητηριάσῃ τὸν πατέρα, τὸν ἄνδρα καὶ... ἀνθρώπους πολλὰς φορές.

Καλοῦσε μερικὸς οἶλους στὸ σπίτι της καὶ τοὺς ἐτάραξε διάφορα δηλητηριασμένα φαγητὰ, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ ἂν ἦσαν ἀποτελεσματικὰ... Σὲ κάποιον ἀπὸ τὰ γεύματα αὐτὰ εἶχε λῆθε μέρος καὶ ἕνας εὐγενὴς, ὀνομαζόμενος Ντὺ Γκαί, ὁ ὁποῖος, φυσικά, μὴν γύρισε στὸ σπίτι του ἔπειτα ἀπὸ τὸ κρεβάτι του ἐτοιμωθάντος. Ὑστερ ἀπὸ λίγες μέρες, ὅταν πλὴν ἡ Μπουβιλλίε εἶχε συλλεγθῇ τὰ ἐρωτήματα τῶν δημοφιλῶν ἂν ὁ Ντὺ Γκαί ἔδωκε ἀκρόν, Ὁ δεσμοφύλακας τῆς ἀπῆλθῃ...

Μα τότε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἐφτά-

ψυχος! ἀρκέσθηκε νὰ πῇ γελώντας ἡ φαρμακευτρία.

Ἡ πρώτη δίκη ποὺ παρουσιάστηκε στὸ δικαστήριον τῶν φαρμακευτῶν ἦταν τῆς Μπουβιλλίε. Τὸ δικαστήριον τὴν κατεδίκασε σὲ θάνατο. Πρὶν τὴν ὀδηγήσουν στὸ ἱκρίωμα, ἔλασαν νὰ τὴν ὀδηγήσουν στὸ ἱκρίωμα, γιὰ νὰ ὁμολογήσῃ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ἡ κατὰδικος ὅμως ἐσταμάτησε τὸν δῆμιον, λέγοντας πὼς αὐτὸ ἦταν περιττό διότι εἶχε διαθέσει νὰ τὰ ὁμολογήσῃ ὅλα μόνῃ της. Ὅσοι πράγματι καὶ ἔγινε. Ὅς τῆς πέντε τὸ βράδυ, διηγεῖτο ὅλες τῆς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς της. Ἡ λεπτομέρεια αὐτῆς ἦσαν φοικιστικῆς. Τὸν πατέρα της τὸν εἶχε δηλητηριάσει δέκα φορές κατὰ σειρά, χωρὶς νὰ καταφέρῃ νὰ τὸν σκοτώσῃ! Κατόπιν τὴν παρέδωσαν στὸ δῆμιον καὶ ἡ θανατικὴ τῆς ποιὴν ἐξετελέσθη.

Μαζὺ τῆς θανατώθη καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς συνηγόρους της, ἕνας ὑπέρτης τοῦ ἀδελφοῦ της, ποὺ ἦν εἶχε βοηθήσει στὸ νὰ τὸν δηλητηριάσῃ. Ὁ ἄλλος συνηγόρος της, ὁ ἐρα-

Ἡ μαρκησία ντε Μπουβιλλίε.

στῆς τῆς ντε Σαιν-Κρουά, θὰ ἐθανάτωτο καὶ αὐτὸς, ἀλλὰ πῶλῃς ν' αὐτοκτονήσῃ, πίνοντας ἕνα δραστικὸν δηλητήριο.

Ἀπὸ τότε ἡ πελατεία τοῦ δικαστηρίου ὅσο πῆγαινε καὶ μεγάλωνε. Ἡ δηλητηριάσεις ἦσαν τὸ... ἐγκλημα τῆς μάδας. Πρόσωπα ποὺ κατεῖχαν ἀνωτάτη θέσι στὴν πολιτεία, σὰν τὸν στρατάρχη δούκα τοῦ Λουξεμβούργου καὶ τῆς δὺ ἀνεψίαις τοῦ Μαζαρίνου, ἡ δούκισσα ντε Μπουβίον καὶ ἡ κούρσισσα ντε Σουασόν κατηγορήθησαν ὡς δηλητηριασταί.

Γιὰ νὰ λῆθῃ καμὲν μιὰ ἰδέα μετὰ πῶση ἐπὶ κοιλία οἱ εὐγενεῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐδηλητηρίαζαν τοὺς ἐχθρούς των, ἀρκεῖ τὸ ἐξῆς παραδείγμα:

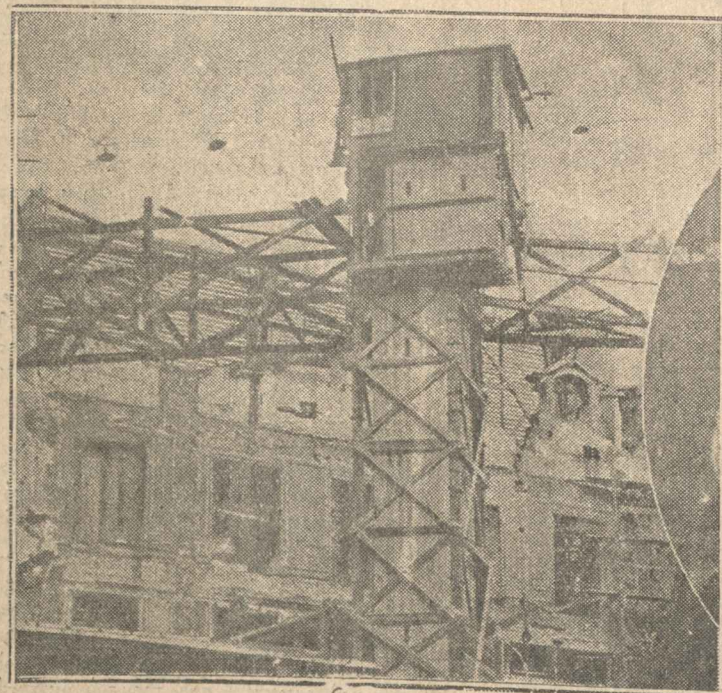
Ὁ ἀδὲς Ἀέ Σαζ—ὁ ὁποῖος ὀνομάσθηκα κατηγορήθηκε καὶ αὐτὸς ὡς δηλητηριαστὴς καὶ καταδικάστηκε ἀπὸ τὸ εἰδικὸ δικαστήριον σὲ θάνατο—κατήγγειλε στὸ δικαστήριον τῶν φαρμακευτῶν ὅτι ὁ μαρκήσιος ντε Ρακίς, σπνταγματάρχης τοῦ περικύβου, ποὺ εἶχε προσφέρει 2000 λίρας εἰσόδημα γιὰ νὰ ἐκκινή τὸν συγγενὴ μὲς νέας τῆς ὁποίας ἤθελε νὰ παντρευθῇ καὶ ὁ ὁποῖος ἀντιτίθετο σ' αὐτὸν τὸν γάμο. Ὁ Ἀέ Σαζ κατήγγειλε ἀκόμη ὅτι ἡ γῆρα τοῦ δικαστοῦ Φερνάν, ποὺ εἶχε πεθάνει ἀπὸ δηλητηρία, εἶχε παρακαλέσῃ τὴν ἐφ' αὐτῷ τῆς Μπουβιλλίε φαρμακευτρία Βουαζέν νὰ ἐκκαμῇ δὺο δικαστὰς, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας μάλιστα, σὲ κάποια περίστασι, εἶχε σώσει τὴ ζωὴ τῆς Βουαζέν. Ἡ τελευ-

ταία αὐτὴ λεπτομέρεια, δὲν ἐμπόδιζε ὡς τόσο τὴν φαρμακευτρία νὰ «ἐμπροδῇ» τοὺς δὺο δικαστὰς, λαβούσα γιὰ ἀνταμοιβή της ἕνα διαμαντένιο κολλίε ἀξίας 500 σκούδων. Ἡ πρὶ σπουδαία ὅμως καταγγελία τοῦ Λέ Σαζ, ἡ ὁποία συνετάραιε τὴν τότε παγκόσμια κοινωνία, ἦταν ὅτι μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀνωτάτα πρόσωπα τῆς γαλλικῆς ἀρχικῆς ἀριστοκρατίας, ἡ δούκισσα ντε Βιτόν, ἡ δούκισσα ντε Ἀγκουλέμ, ντε Βιτρού, ἡ πριγκίπισσα ντε Βιτρού, εἶχαν πέσει στὰ πόδια του γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ πάρῃ πίσω ἀπὸ τὴν Βουαζέν κάποιον μυλλιετὸ πο

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η τελευταία φωτογραφία της γοητευτικής Μπίλλυ Ντόβ, η οποία, έπειτα από εξαιρετικά ειδυλλιακό συζυγικό βίο με τον Τζεβγκ Ούιλλαρ, χωρίζεται, για να βρει, όπως λέγει, την ελευθερία της.

Μία παρισινή εταιρία η οποία κατεδάφισε μια παλιά οικοδομή της δια να κτίσει νέα γραφεία, εδρεύει προ του ένοικιαστου μιας σοφίτας, που είχε συμβόλαιο πενταετές, και που δεν έδεχτο με καμμία αποζημίωση να εγκαταλείψει το δωμάτιό του. Αναγκάστηκε συνεπώς η εταιρία να συγκρατήσει με ιδιαίτερα ικριώματα το περίφημο αυτό δωμάτιο, το οποίο θα έντειχισθη στη νέα οικοδομή, όταν αυτή ύψωθεί άρκετά.

Σ' ένα χορό μετημφιεσμένων του Μιλάνου έλαβε μέρος ο τερν Ριτσιόλι με τα πρωτότυπα αυτά κοστούμια.

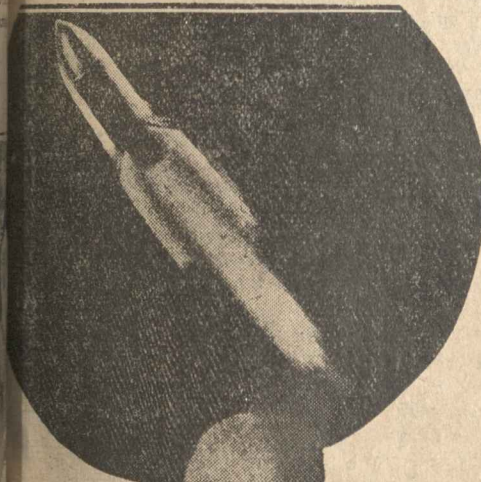
Ένας περίεργος διαγωνισμός, που συνίσταται στο να βρεθεί ο πιο σκληρότερος κοκτέιλ. Έγινε στάς Κάννας και έλαβαν μέρος γνωστοί αστέρες του κινηματογράφου Τζίνα Μανίς (6), Χάρρυ Πίλσερ (5ος) και Σούζη Βερνόν (6), εις την

Η τάξις της γεωγραφίας σ' ένα παρθενωγείο της Σελήνης! Άνω: Η ρουκέτα κατά το ταξίδι. Διάγραμμα του ταξιδίου. Είς το βάθος η Γη.

Τζορτζ 'Οτμαν, ο οποίος επί τη ευκαιρία της 50ετίας του διπλώματος εύρεσε τον περιφημούν φωτογραφικών μηχανών Κοτάκ, έδωσε εις τους Αμερικανόπαιδας 500.000 Κοτάκ!

Ο καθηγητής Γκοντάρ (μέσον) ετοιμάζει την οποία προτίθεται να στείλει στην Σελήνη! Άνω: Η ρουκέτα κατά το ταξίδι. Διάγραμμα του ταξιδίου. Είς το βάθος η Γη.

Μία θαυμασία φωτογραφία της Μάιρης Καρλάυλ, του νέου περιφημού αστέρος. Η Μάιρη Καρλάυλ, μια υπέροχη ξανθή, ανήκει στον Λόχο των Σανθών Καλλονών της Μέτρο Γκόλντουν του οποίου διοικητής είναι... η Άνιτα Πέιτζ!

Λέγουν ότι και τα σκυλιά υποφέρουν, εάν τους ανθρώπους, από τον πονόδοντο. Στη Φλόριντα όμως, των Άνωμένων Πολιτειών, οι γιατροί ξέρουν να περιποιούνται και... τετραπόδους πελάτας!

Μοναδική ευκαιρία για τις γυναίκες που δυσκολεύονται να βρουν σύζυγον της άρεσκείας των. Ο «Ρομπότ» ο μηχανικός άνθρωπος του Αμερικανού Ρίσαρντς είναι... για όλα τα γούστα!

ΜΑΙΡΗ ΣΑΓΙΑΝΟΥ—ΚΑΤΣΕΛΗ

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

[illegible]

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο Κονσίνος Κονσίν, έραστής της βασιλίσσης Μαρίας των Μεδίκων, αναθέτει στον έμπιστό του Ρινάλδο να ανακαλύψει τη διαμονή της Γιζέλλας, η οποία είναι έρωτευμένη με το νεαρό μαρκήσιο Σένκ-Μάρς που συμπαιθεί κι' ο πατέρας της. Ο Ρινάλδος ανακαλύπτει τα ίχνη της Γιζέλλας και ο Κονσίν σπεύδει εις συνάντησίν της. Ο Ιππότης Καπεστάν φθάνει στην κατάντη στιγμή για να σώσει την Γιζέλλα από τους δυνάστες του Κονσίν. Ο Κονσίν συλλαμβάνει την Γιζέλλα, την ελευθερώνει όμως η βασίλισσα Μαρία των Μεδίκων που έρχεται μαζί με την γυναίκα του. Ο Καπεστάν σώζει τον Λουδοβίκο ΙΓ' από βέβαιο θάνατο, μα μέρα που αφηγήσας το άλγος του, Ο βασιλεύς εις αντίλλαγμα, του προσφέρει την υποστήριξή του. Ο Καπεστάν υποπίπτει, αργότερα, στην δυσμένεια του βασιλέως. Μόνος και εγκατελειμμένος από όλους, ο Ιππότης εξακολουθεί ν' αναζητή την τύχη και συλλαμβάνει τον Γκίζης, τον οποίο κλείνει στη Βαστίλ-λη].

(Η συνέχεια)

28. Στην αΐλη του ξενοδοχείου της Νικολέτας έπεριμενε η ύμαξα η οποία θα έφερε τον 'Αγκουλέμης στο 'Ορλεάν...

XL
ΕΣΧΑΤΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Ενθ' ο Λορέντζο και ο Μπελφρεγκόρ έπνιγοντο, ενθ' ο δούξ της 'Αγκουλέμης έμεινε στην οικία του της οδού Δελφίνος και ενθ' ο Καπεστάν έκοιμήτο βαθύτατα χωρίς να διαβάσει την συνηγή του μάγου, ο βασιλεύς άγρυπνούς στο Λουβρό έχοντας γύρω τους συμβούλους του. Κατά την ημέρα εκείνη δύο πράγματα είχαν χάσει την βαθύτερη έντιμωσή στο πνεύμα του νεαρού βασιλέως.

Η έπιστολή του διοικητού της Βαστίλλης και η αποκάλυψη του Λορέντζο περί των καταχθονίων σχεδίων της 'Ελεονώρας.

Ο Κονσίν τον έπρόβλεπε! Από πολλού το υποπτευόταν. Κάτι κακό παρασκευάζε στο Λουβρό ο δαίμων εκείνος, που άνομαζετο 'Ελεονώρα Γαλιγιά.

Έπρεπε να ενεργήση γρήγορα, αν ήθελε να σώσει όχι μόνον το στέμμα αλλά και την ζωή του. Στα αυτιά του βομβούσαν ή λέξεις που του είχε ειπεί ο Καπεστάν.

— Αμνησθήτε, Μεγαλειότατε! Ρίξτε το βλέμμα γύρω σας, εξετάστε τα πρόσωπα, εμβαδύνετε στής συνειδήσεις. Και όταν ανακαλύψετε κάτι κτηνώδες άμείστος σαν τον κεραυνό.

Να άμνησθ! Να! να κτηνώσθ! Και συγχρόνως ένθιμείται τους άλλους λόγους του Ιππότη.

— Ορκίζομαι επί του Σταυρού ότι έφ' όσον είμαι έγώ παρών, ο βασιλεύς εινε άσφαρβίαστος.

Και ο νεαρός βασιλεύς στην στιγμή εκείνη, που έπρεπε να ενεργήση έσκέπτετο.

— Διατί άρξα τον Καπεστάν να φύγει; Διατί τον πρόσβαλα; Διατί να μη είναι κοντά μου; Έχων σιάς διαταγάς μου τέτοιο ξίφος και τί

ΜΥΧΑΗΛ ΖΕΙΒΑΥΚΟ

ΓΙΖΕΛΛΑ

ΠΟΛΥΡΑΦΗΓΕΡΩ ΜΥΣΤΗΡΙΟΤΗΤΩ ΜΥΘΩΣ ΠΟΡΡΗΜΑ

δεν θα ετόλμων; Σε ποιόν τώρα να έμπιστευθώ; Ο Λουβν έινε Γασκώνος. Φίλος εύχάριστος όχι όμως και ήσως. Ο Βιτρον έινε άπλοός αξιοματίζος. Ο 'Ορνάνο έινε βίσιος. Όσον διά τον Ρισσελιέ... φοβούμαι αυτόν τον παπα.

Έν τούτοις ο βασιλεύς έλαβε μίαν απόφαση. Διέταξε να κλείσουν της πόρτες του Λουβρου και να άπαγορευτούν σε οιαδήποτε να εξέλθη.

Ο Λορέντζο και ο Μπελφρεγκόρ είχαν ήδη φύγει. Η 'Ελεονώρα Γαλιγιά άκούοντας την διαταγή αυτή φοβίσασε. Είχε ήδη τον νάνο κοντά στον βασιλέα. Έπρεπε να βοηθή την Μαρία των Μεδίκων δια να την βοηθήσει να εξέλθη και να φθάση πάση θυσία στο μέγαρο Κονσίν.

Τί εινε ή 'Ελεονώρα στην βασιλίσσα; Ποιά μέρα μετεχειρίσθη; εινε άγνωστο.

Όπωσδήποτε αυτή ή Μαρία των Μεδίκων κατέβηκε μέχρι μιας μυστικής εξώπορτας και διέταξε αυτοπροσώπως τον φρουρό να άφήση την 'Ελεονώρα να περάση.

Είκοσι λεπτά αργότερα ο Βιτρον με πεντηκοντα φρουρούς έβγαυε από το Λουβρό.

Δύο άνθρωποι είχαν αναγκασθή περισσότερον εκ της έπιστολής του Νεβίλ που άνέφερε την σύλληψη του Γκίζης. Ο Ρισσελιέ και ο Κονσίν.

Ανέμεναν και οι δύο με άγωνία τον διοικητή, τον οποίο είχε καλέσει ο βασιλεύς δια να ζητήσει πληροφορίας.

Κατά την πρώτη ώρα της πρωίας ο βασιλεύς εκλείσθη με τον Λουβν στο ιδιαίτερο γραφείο του. Συνομιλήσαν επί πολύ. Κατόπιν ο Λουβν διέτρεξε διαστικά τους διαδρόμους και τας αίθουσας του Λουβρου. Έπαυήλθε όχρόνιστος.

Μεγαλειότατε! εινε. Η ύπνιους σας φαίνονται βάσιμοι. Η μαρκησία Δ' 'Αγκρ έφυγε από το Λουβρό.

Ο βασιλεύς ήταν άπελασμένος.

— Τί να κάμωμε; Να περιμένω έως αύριο; — Πώς Μεγαλειότατε! Να τους δώσετε κωρό; Η τώρα ή ποτέ.

Αυτή ήταν και ή γνώμη του βασιλέως. Έκάλεσε άμέσως τον Βιτρον.

— Λοχαγέ, του εινε, έχωμε έφοδο! — Έναντίον τίνος, Μεγαλειότατε; — Έναντίον του στρατάρχου Δ' 'Αγκρ!

— Επί τέλους! — Μου φαίνεται, ότι το πράγμα σου άρέσει, καλέ μου Βιτρον.

Μεγαλειότατε, εινε ο λοχαγός, έχω μετά του κυρίου στρατάρχου ένα παλιό λογαριασμό.

— Αν θέλετε να τον συλλάβω εινε στην αΐουσα των φρουρών.

Ο βασιλεύς δίστασε προς στιγμήν.

— Όχι! εινε κατόπιν. Πρέπει να θεβαιωθώ με πρώτα.

Χίλιοι διαβόλοι! μουρμούρισε ο Λουβν.

— Σιωπή! διέταξε ο βασιλεύς. Λοχαγέ, θα μεταβήτε στο μέγαρο Κονσίν και θα θέσετε υπό έπιτήρησιν την κυρία μαρκησία Δ' 'Αγκρ. Κατόπιν θα ενεργήσετε όρσινά μέσα στο μέγαρο.

— Αν εύρητε κανένα έγγραφο άποδεικνύον ότι ο Κονσίν σινομοτεί, θα συλλάβετε την μαρκησία. Κατόπιν αναμνησθήτε εδω!

Ο Βιτρον έφυγε γρήγορα σαν άστραπή. Την ίδια στιγμή ένας κλητήρ άνήγγειλε.

— Ο κ. διοικητής του φρουρίου Βαστίλλης. Σ' ένα νεύμα του βασιλέως όλοι έσπευσαν να εισέλθουν στο γραφείο του. Στον γενικό θρόνο ή άναχώρησας του Βιτρον δεν παρετηρήθη.

— Κόμη, εινε ο βασιλεύς, άργήσατε πολύ να έλθετε!

Μεγαλειότατε, εψηθύρισε ο Νεβίλ, άπουσίαζα δια την ύπηρεσία της Α. Μεγαλειότητος. Βασίλεια πρέπει ν' άμειψή.

— Έχει καλώς. Δώσατέ μου τώρα εξηγήσεις περί της έπιστολής σας. Τί ακριβώς συνέβη; Μη παραλείψετε τίποτε!

Ο Νεβίλ είδε γύρω του πρόσωπα πλήρη περηγείας. — Άρχισε και αυτός να έννοι ότι κάτι παράδοξο συνέβη.

Μεγαλειότατε, εινε, ή έπιστολή μου τή λέγει δια. Ο δεσμότης, που μου έφεραν, εινε

αξίας και ο Ιππότης της Υ. Μεγαλειότητος... — Ο Ιππότης μου; — Ναί, Ο κ. Τρεμ-ζενκ δέ Καπεστάν. Ο Ιππότης σας είχε πόνον άτελείς όδηγίας, ώστε έχρινα άναγκασ να ζητήσω εύρητέρας από σας.

— Όστε ο δούξ Γκίζης εινε πρηνής Βαστίλλη; φώησε ο Ρισσελιέ.

— Μάλιστα! άπήνησε ο Νεβίλ.

— Και τον έφερε αυτός ο Καπεστάν; φεσε ο Κονσίν.

— Μάλιστα, 'Εξοχώτατε!

— Όστε δεν εινε όνειρο! εινε ο Νεβίλ.

Το πράγμα έγινε.

Μεγαλειότατε αν συνέβη λάθος

— Θα σας δείξω λοιπόν πως γινώσκω πεθαίνω ένας Καπεστάν!

έγώ. Έχω διαταγή της Υ. Μεγαλειότητος. — Διαταγή μου; Ποιά; — Ιδού, Μεγαλειότατε!

Και ο Νεβίλ ενεργήσας στον βασιλέα περιγραμμή.

Ο βασιλεύς άνέγνωσε την ίδια επιστολή, κόγχι και όταν έτελείσας άνέκραξε.

— Άνδρείε μου Ιππότη! Τό πάρετε μετ' αυτών χωρίς να χύση ούτε στιγμήν. Έκ θαυμάσιο περιστασια ή το πατήρι.

Και έδωσε την περιγραμμή στον βασιλέα να την νάτα εκείνη ότι τον υποπτευόταν. Έπρεπε με κάθε θυσία να κερδίση πάλι την έμπιστοσύνη του άνακτος. Έν τή μεταξύ ή 'Ελεονώρα θα παρεσκεύαζε το σχέδιό της.

Ο Κονσίν διευθύνθη πρώτα προς το ξενοδοχείο της 'Εκλής Συναντήσεως. Αιτός και οι άνδρες του έτοιποτεθήσαν πέριξ.

— Όχι! εινε ο Κονσίν.

— Άλλά θα άμυνθώ!

Είμαστε τριάντα! Την στιγμή εκείνη ή πόρτα του ξενοδοχείου άνοήθηκε και μια οκά βγήκε.

— Εινε αυτός, άνέκραξαν συγχρόνως ο Κονσίν και ο Ρινάλδος.

Ένα σφύρημα του Κονσίν έδωσε το σημείον της έφόδου.

— Καπεστάν! είσθε νεκρός αν άντισταθήτε! άνέκραξε ο Ρινάλδος.

Η οκά έφυγε το ξίφος και άνέκραξε. — Θα σας δείξω λοιπόν πως γινώσκω να πεθαίνω ένας Καπεστάν.

λεόττης.

— Α! έκαμε ο Ρισσελιέ σάν τίγρις που κραιπά το θύμα της.

— Μάλιστα! εινε ο Κονσίν. Έπέσατε στην παγίδα, κύριε δέ Νεβίλ. Έγίνατε θύμα του άπατε-νούς εκείνου.

— Σιωπή! διέταξε ο βασιλεύς. Ποιόν δεσμότη άπελάσατε κύριε δέ Νεβίλ;

— Αυτόν που μου υπέδειξαν, Μεγαλειότατε. Τον άριθμό 14 του Πύργου του Θησαυρού.

— Άπλάθ; — Τον κύριο δούκα της 'Αγκουλέμης...

— Τον δούκα της 'Αγκουλέμης; εινε όχρη-στός ο βασιλεύς.

— Ένα σινομοτή! άνέκραξε ο Κονσίν.

— Ένα έχθρον χειρότερον του Γκίζης! προ-σέθεσε ο Ρισσελιέ.

— Εινε άληθές, εψηθύρισε ο βασιλεύς.

— Ιδού ή άλήθεια! ούρλιασε ο Κονσίν. Ο άδελφός αυτός Καπετάνιος εινε εκ των πααδών του 'Αγκουλέμης. Έλευθέρωσε τον άρχηγό του και έφυλάσσε τον έθροό του.

— Εινε έγκλημα έχατης προδοσίας! εινε ο Ρισσελιέ.

Ο Λουδοβίκος ΙΓ' δεν εινε λέξ. Έφωρε ένα βλέμμα προς τους δύο ύπουρούς, εκ των οποίων ο ένας του ένένανε τρόμο, ο δέ άλλος ήταν ήδη ένοχος προδοσίας.

Ο έσκέπτετο ο βασιλεύς; — Ότι ο Καπετάνιος του οποίου έχτηον το κεφάλι, του είχε σώσει το στέμμα και την ζωή, άπουσθηθεί κατόπιν στην ύπερηφανή άράνεία του. Ότι ποτέ δεν είχε ίση τιμωρότερη όλη, ούτε είχε άκούσει γενναιότερα λόγια.

— Τί πρέπει να κάμωμε επί τέλους, κύριε στρατάρχα; φώησε ο Λουδοβίκος ΙΓ'.

— Το πράγμα εινε άπλοόστατον, Μεγαλειότατε. Πρέπει να συλλάβωμε έντός της νυκτός τον δούκα της 'Αγκουλέμης και τον άθλιο τυροδότη.

— Πώς το άναλαμβάνει; Ποιός γινώρίζει τα κρησφύγετά του;

— Έγώ! εινε ο Κονσίν.

— Σεις! άνέκραξε ο Λουδοβίκος ένθ' ο Ρισσελιέ δάγκωνε τα χείλη.

Μεγαλειότατε, δώσατέ μου την διαταγή και σε λίγες ώρες θα σας τους φέρω.

Ο βασιλεύς έδίστασε προς στιγμήν.

— Έστω! εινε. Άλλά μου έγγραψατε με την ζωή σας, ότι θα τους φέρετε ζώντας;

— Πού πρέπει να τους όδηγήσω;

— Εδω! Πηγαίνετε! Τό σύνθημα στής πόρ-τες του Λουβρου εινε 'Μεδόν.

Ο Κονσίν έτοιμάζετο να φύγει. Ο Λουβν έληύσασε τον βασιλέα.

Μεγαλειότατε, εψηθύρισε, τον άφίνετε να μής διαφύγει;

— Αν φύγη καταδικάζει ο ίδιος τον έαυτό του και μής άπαλλάσσει ενθ' έχθρο. Αν έπα-νέλθη με τους δύο αιχμαλώτους τότε έλπομε.

Και στραφείς προς τον στρατάρχην.

— Ξεκινήσατε άμέσως. Και δια να μη άργο-υρήτε λάβετε μαζί σας δέους στρατιώτας του Λουβρου θέλετε.

— Μεγαλειότατε! Έχω τους δικούς μου στην αΐλη του Λουβρου.

Ο Κονσίν είχε πράγματι στην αΐλη του Λου-βρου τριάντα όπλοφόρους υπό τον Ρινάλδο, κό-μητα Λεοντινιά, και τον Λουβινιά. Έξήλθε μετ' αυτών χωρίς να χύση ούτε στιγμήν. Εκ του βλέμματος του βασιλέως είχε αντιληφθή την νύκτα εκείνη ότι τον υποπτευόταν. Έπρε-πε με κάθε θυσία να κερδίση πάλι την έμπισ-τοσύνη του άνακτος. Έν τή μεταξύ ή 'Ελεο-νώρα θα παρεσκεύαζε το σχέδιό της.

Ο Κονσίν διευθύνθη πρώτα προς το ξενο-δοχείο της 'Εκλής Συναντήσεως. Αιτός και οι άνδρες του έτοιποτεθήσαν πέριξ.

— Όχι! εινε ο Κονσίν.

— Άλλά θα άμυνθώ!

Είμαστε τριάντα! Την στιγμή εκείνη ή πόρτα του ξενοδοχείου άνοήθηκε και μια οκά βγήκε.

μάλωτος.

— Δέκα άνδρες να τον όδηγήσουν στο Λου-βρο, διέταξε ο Κονσίν. Σεις, κύριε δέ Μαρσάκ, θα τον φέρετε μέχρι του βασιλέως.

Και ο Κονσίν επί κεφαλής των ύπολειπομέ-νων είκοσι όπλοφόρων εξέκίνησαν εν καλασμά-διά το Μεδόν.

XLI

Η ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Πρέπει να επανέλθωμε τώρα στον δυστυχή Κογολίνο τον όποιον τόσον άσχημα έδιώξε άπ' το δωματίό του ο Ιππότης άποκοιμηθείς χωρίς να θέληση να φύγη μιά ματιά στην παράκλη-σο του Λορέντζο.

Ο Κογολίνος έν άπελπισία δεν έκοιμήθη, έπέταξε μακριά την περούκα του και τριών το γυαλιστερό κροάνιο του κατηράτο την τύχη που τον κατεδίωκε και έκλαιγε της πέντε πιστάτες, που είχε δώσει στον Λορέντζο.

Την στιγμή εκείνη έκτύπησαν στην πόρτα. Τρομαγμένος ο Κογολίνος άνοιξε. Ήταν ο μάστορ-Γκαρό ο ίδιοκτίτης του καπηλείου.

— Ξύπνησε τον κύριό σου! εινε. Ένας εύπα-τρίδης ζητεί να του μιλήση.

Ο Κογολίνος φοβούμενος την ύποδοχή που θα του έκαμε ο κύριός του, έτοιμάζετο να άγρηθή όταν πιασ άπ' τον ξενοδόχο ένα χέρι αλάωθηκε τείνοντας σ' αυτόν ένα βάλαν-τιον πλήρες.

Ο Κογολίνος άρπαξε το βάλαντιο και ώρη-σε στο δωματίό του Καπεστάν φωνάζοντας:

— Κύριε! Κύριε! Ξυπνήσατε! ή τύχη μής ήλ-θε.

Ο Καπεστάν έτινάχθη άπ' το κρεβάτι του άγριμένος. Άρπαξε ένα μαστούνι και το ύ-ψωσε κατά του δυστυχισμένου Κογολίνου, όταν το χέρι που το έθωπε το βάλαντιο, εκράτησε τον Ιππότη.

Ο Κογολίνος γρήγορα-γρήγορα ξεγλύστρη-σε ως την πόρτα.

Τότε ο άγνωστος απέβαλε τον μανδύα και το καπέλλο του.

Ο Σένκ-Μάρς! άνέκραξε ο Καπεστάν.

Και έσκέπθη. Έ'Ερχεται να με προκαλέση». Χωρίς να σταματήση όμως προσέθεσε:

— Μίαν στιγμή, άγαπητέ μαρκήσιο. Επιδέ-ψατέ μου να ντυθώ και καθίσατε. Καλώς όρί-σατε! Καίτοι ή ώρα εινε μάλλον κατάλληλη για βίνο παρά για ξιφομαχία.

Ο Σένκ-Μάρς εκάθησε σιωπηλός. Ο Καπε-στάν έν τή μεταξύ ντύθηκε διαστικά και έξο-σθη το ξίφος του.

— Τώρα, εινε καθημένος άπέναντι του μαρ-κήσιου, είμαι δικός σας! Τί θέλετε; Κάτι σοβα-ρό θα συμβαίνει, άφού ήλθατε τέτοια ώρα!

Ο Σένκ-Μάρς εξακολουθούσε να σιωπήν. Ο Καπεστάν έμειδιάσε.

— Ένθιμώσθε, μαρκήσιο, εινε, την πρώτη μας συνάντησι στής όχθες της Βιόνης; Με άνομισατε Καπετάνιο. Είμωθα έτοιμοι να μονο-μαχήσουμε. Αν ήλθατε δια να μου υπεχθώ-σετε την ιστορία αυτή, σας άνήνω έξ' διακλή-ρου. Καίτοι είμαι λίγο θυμωμένος μαζί σας διότι με έξυπνησατε. Εινε όμως γοαρά μου φαίνεται να μη κοιμηθώ άπόψε.

(Η συνέχεια εις τή προσεχές)

ΣΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟ

Κυρία.—Σας παρακαλώ, πόσο στοιχίζει το βιτριόλι; Φαρμακοποιοί.—Θέλετε πολύ; Κυρία.—Γιά δύο άτομα!

ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ!

Έξερευνήτης, διηγείται. —...Είχαμε χαρή μέσα στους πάγους, χωρίς τρόφιμα... Κα Ρ'χαφίδου.—Έπρεπε ν' άποταθήτε στο έκει προξενείο!

ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ

Θείος.—Ήθελα νάβλεπα τί θάκανες σάν θα πέθαινα. Άνεψιός.—Άπλοστάτα... θα έκανα την κηδεία σου!

ΛΙΓΗ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ

Μπαμπάς.—Κύτταξε, Τοτό, τί όμορφος που είναι ο ούρανός; Τοτό.—Ω ναί, μπαμπά, και γιά φαντά σου ότι τον βλέπομε... άπ' την άνάτολη!

ΕΙΔΙΚΡΙΝΕΙΑ

—Πώς, έχεις έξη σάτια και ζητάς κατοι-κία;... —Ναί, τα δικά μου είναι πολύ άκριβά!

ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ

—Μάρμα Λουκά, ο γυνός μου πήρε ένα έξοχο θάβεο.

—Καταλαβαίνω τη συγκίνησή σας, κυρία μου. Κι' έχω την ίδια χαρά έννοιασα όταν το γουρουνί μου πήρε το μετάλλιο στην 'Εκθεσι των Ζώων!

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

—Έγώ... δεν έξω αν έξω να παίζω πιά-νο... Δεν δοχμάσα ποτέ!

ΣΤΗΣ ΠΡΟΦΟΡΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Καθηγητής.—Έλατε... μίν συγγέ-τε... Άναφέρατε ένα έντομακτόνον. Φοιτητής.—Ο... ή... Η γάτα, γιατί πάνε μίγες!

ΟΜΟΛΟΓΙΑ

—Παιδιά μου, έλεγε ο ταπεινός Σελίγκ-μαν, στη ζωή, είναι πολύ πιο συμφέρον να εί-ναι κανείς τίμιος παρά άτιμος! και σάς μιλώ εκ πείρας, γιατί έγω υπήρξα κι' άπ' τα δύο!

ΣΤΟΝ ΑΙΩΝΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Κυττάζοντας τη φάνη, ο Γρανάκης, τριών χρονών, φωνάζει: —Ω μαμά! κίτταξε! Ο μικρός Χριστός μέσα στο γκαράζ του!

ΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ

Αιτηγός.—Επί τέλους, γιατί θέλετε να άφαιρε διαζύγιο; Κυρία.—Άπλοστάτα, γιατί είμαι παντε-μένη!

ΑΚΑΤΑΜΑΧΤΟΝ

Τό ξυράφι μου, γυναίκα, δεν κόβει. Έχει γούστο τα γένεια σου να είναι πιο σκληρά άπ' των τεναχέ της κονσερβας που ά-νοικα το προί μ' αυτό!

ΜΕΤΑΞΥ ΣΤΑΡΣ

—Στο τελευταίο σου φίλμ, είχες μεγάλα ορό; —Τουλάχιστον τρία χιλιόμετρα!

Ναυτικά διηγήματα

ΜΠΑΡΚΑΡΙΣΜΑ

—Μπαρκάρισμα! δὲν ξέρεις τί θὰ πῇ μ' αὐτὸ
τὸ ῥίσιμα, μικρὸ μου! Εἶσαι καινούργιος στὴ
δουλειά μας, εἶναι ὁλοφάνερο—μὴ εἶπε ὁ γέρο
Κρέτς ἀφ' ὧν τὸ ποτὴρ τοῦ πάνω στὸ τρα-
πέζι, ὅπου δέκα γενιὲς ναυτῶν εἶχαν χαράξει
καρδιές, γυναίκεα προφίλ, καράβια, δὲς τὴς
μορφές τῆς παιδαγωγικῆς ζωγραφικῆς τῶν...
Πενήντα χρόνων—τὰ 37 περασμένα μέσ' στὴ
θάλασσα—ἦταν ὁ γέρο Κρέτς καὶ προσπαθοῦ-
σε, ἀνάμεσα σὲ δυὸ σκάλες, νὰ μὲ κἀνὴ νὰ συ-
χαθῶ ἐπὶ τὴν καταραμένη σκάλα, τὴ Γῆ!»
—«Μπαρκάρισμα» κάποιον, παλληκάρη μου, θὰ
πῇ πὼς τὸν βάσω μὲ τὸ ζῶρι στὸ καράβι μου γιὰ
ἓνα λιμάνι ποὺ βρίσκεται στὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς
γῆς, ἢ στὸν διάβολο. Δὲν μπορεῖς, ἄς ποῦμε,
νὰ βρῇς δαὶς παιδιὰ θές. 'Ε! Δὲν θὰ μείνῃς βέ-
βαια δεμένος γιὰ ὅλη σου τὴν ζωὴ στὴν προκυ-
μαία. Τότε λοιπὸν μεθὰς τὰ παλληκάρια ποὺ
σοὺ χρειάζονται, κ' ὅταν δὲν ξεχωρίζουν πᾶ-
ν τὴν νύχτα ἀπ' τὴ μέρα τ' ἀνεβαίνεις στὸ καρά-
βι σου. Πέφτουν σὺν φόβῳ στὸν ὕπνο. Σηκώ-
νεις τὴν ἀγκυρά σου καὶ τὴν ἄλλη μέρα οἱ ἄν-
θρωποι σου ξυπνοῦν στὴ μέση τῆς θάλασσας.
Βέβαια θέλουν πρῶτα-πρῶτα νὰ σὲ ρίξουν στὸ
νερό. Τὸν δάσεις τὸ ρεβόλβερ σου κάτω ἀπ'
τὴ μύτη: τρίβουν τὰ μάτια. 'Επειτα μὲ τρόπο
τοῦς δίνεις πληρωμὴ: κλείνουν τὰ μαχαίρια
τους. Τὸν δάσεις διπλὸ κρασάκι: χαμογελοῦνε.
Τέλειωσε. Νὰ πὼς βρίσκεις δαὶς παιδιὰ χρειά-
ζεσαι, ἀγόρι μου.

Ὁ πὸ διαβολέμενος ἀπ' ὅσους συνάντησα
σ' αὐτὸ τὸ παιχνιδάκι, ἦταν ὁ καπετάνιος Χά-
λεϋ, ὁ Τζὼν Χάλεϋ. Εἶχε κοντὰ 2 μέτρα μύδι.
Χωρὶς πολλὰ κουνέτες. Φοβερὸς στὸ θυμὸ
του, μὰ καλὸ κ' ἄνθρωπος παλληκάρη, μὰ τὴν
πίστη μου. 'Αλλὰ πρέπει νὰ στὰ πῶ, ἀπ' τὴν
ἀρχή, πὼς μὰ μέρα μπαρκάρισε ἓνα κορί-
τσι. Ναί, ἀγόρι μου, ἦταν μάλιστα χορεύτρια.
Μὰ ἀστεία ἱστορία, ποὺ τέλειωσε ἀκόμα πὸ
ἀστεία.

Νὰ λοιπὸν ποὺ μὰ μέρα ὁ Χάλεϋ μου βγαί-
νει στὸ Σάν-Φρανκίσκο. Μὲ λεφτὰ, μπόλικά
στῆς τσέπες του, τραβᾷ κατὰ τὸν «Κράβλεϋ».
Ἦταν ἓνα εἶδος καφ'ε-σατάν: γυναίκες, σπάρ-
το, δὲι χρειάζεται ἓνας ναύτης ὅταν κατεβαί-
νει στὴ στερεὰ. 'Εμεῖς, οἱ θαλασσοῖοι δὲ φοβοῦ-
μαστε νὰ ξεδεύουμε, καὶ γι' αὐτὸ σὲ τέτοια μέ-
ρη μὰς περιμένουν σὺν εὐλογία. Λοιπὸν, ποὺ
λές, ἓνας κανάκης τρέχει καὶ λέει σ' αὐτὴ
τοῦ Κράβλεϋ: «Ὁ Χάλεϋ, ὁ καπετάνιος, ἔρχε-
ται κατὰ 'δὸ, πλοῖος σὺν τὸν Κρόισο καὶ σὺν
τὸν Ροκφέλλερ. Τὸν εἶδα ποὺ ἄνοιγε τὸ πορτο-
φόλι του γιὰ νὰ δώσῃ σ' ἓνα ζητιάνο. 'Ἦταν
τόσο χοντρούς».

Ὁ Κράβλεϋ, ὁ χειρότερος παληκάνθρωπος
καὶ τῶν δυὸ κόσμων, φροντίζει τῆς δυὸ χορευ-
τριῆς καὶ μιλά σ' αὐτὲς σιγά-σιγά.
—Καλημέρα, καπετάν Χάλεϋ, τί μὰς ἔγινες;
—Καλὰ, φιλαράκο μου. Κι' εἶσαι;
Καὶ ὁ Χάλεϋ κοφώθηκε στὴ μέση τῆς σάλ-
λας μὲ τὰ χέρια στῆς τσέπες γιὰ νὰ κατάρξῃ
τὴν πὸ μικρὴ χορεύτρια.
—Διάβολε! τί ἄνθρωπο κορίτσι.
—Καὶ χαριτωμένο! ἀπαντᾷ ὁ Κράβλεϋ, τρι-
βώντας τὰ χέρια. Στάσου! θὰ τὴ φωνάξω...
Πόλυ, ἔλα 'δὸ!

Ὁ Κράβλεϋ, ἡ δυὸ χορεύτριες καὶ ὁ Χάλεϋ
κάνονται σ' ἓνα τραπέζι καὶ ὁ καπετάνιος πα-
ραγγέλει γιὰ νὰ ποῦν.

Δὲν ἄφηνε ἀπ' τὰ μάτια τὴν μικρὴ χορεύτρια,
μὰ κ' ἐκεῖνη ἔκανε τὸ ἴδιο.

—'Αχ! πόσα θὰ ἔχετε χαράγματα στὸ σῶμα
σας γυναίκεα δνόματα.—τοῦ κάνει ἡ μικρὴ—
εἶπε ὁμορφὸς ποὺ εἶστε.

—Ὁχι-δὰ! ἀπαντᾷ ἐκεῖνη.

Σήκωσε τὸ μανῆρ τοῦ καὶ τῆς εἶδε ἓνα
ὁμορφὸ καρδάκι ζωγραφισμένο, στὸ μπράτσο

του.

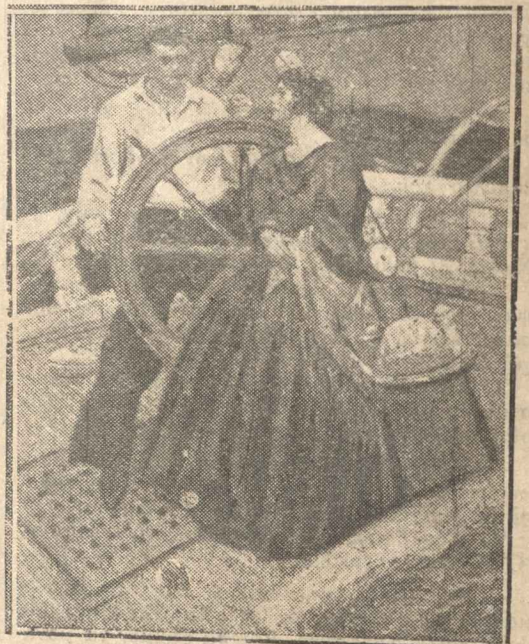
—Νὰ ἡ πρώτη μου γολέττα τὴν ἔλεγαν
Πόλυ, σὺν κ' ἔσένα.
Χαμογέλασαν κ' οἱ δυὸ τρυφερά.
Τοῦ καλάρωσε αὐτὸ τοῦ Κράβλεϋ καὶ τοὺς
πῆγε σ' ἓνα μικρὸ ἰδιότερο σαλόνάκι. Ἡ Πό-
λυ δὲν ἤθελε. Ζήτησε σιγά-σιγά ἀπ' τὸ ἀφεντι-
κό της: αὐτὸν τοῦλάχιστο νὰ μὴ τὸν κλέψῃ.

Τοὺς ἄφησαν μόνους. Πίνουν καὶ ξαφνικὸ
ὁ Χάλεϋ ἀρχίζει νὰ νιώσῃ τὸ κεφάλι του βαρὺ.
Μὰ ἦταν πονηρός. Καταλαβαίνει πὼς τοῦ ἔρ-
χεται γιαντοκό στὸ κρασί του καὶ ἄρχισε νὰ θοί-
ξῃ τὴν Πόλυ. Θέλει νὰ σκηνοθετῇ. Πέφτει κάτω
μονοκόμματος. Ὁ Κράβλεϋ ἔρχεται, τοῦ παίρ-
νει τὸ πορτοφόλι καὶ τὸν ρίχνει ἔξω, στὸν δρό-
μο.

Ὁ Χάλεϋ δὲν ἦταν ἄνθρωπος ποὺ θ' ἄφηνε
νὰ ξεχασθοῦν εἶσι τὰ πράγματα. Τὴν ἄλλη
μέρα, κρύβεται στὸ δωμάτιο τῆς μικρῆς, τῆς
ρίχνει κάτι ἐπάνω στὸ κεφάλι της καὶ τὴν κλέ-
βει, ἔτσι, μὲ τὸ χορευτικὸ τῆς κοστούμι!

Τὴν μπαρκάρισε! Τί σὺ λέγα; Σὲ μὰ ὅρα
τὸ καράβι εἶχε ἀνοίχῃ. Ὁ Χάλεϋ κατεβαίνει
στὴν καμπίνα τῆς Πόλυ.

—Μ' ἔκλεψες, παληκάνηκο! Θὰ σὲ κρατή-
σω ἐδῶ πάνω ὡς ὅτου μὲ πληρώσῃς μὲ τὴ δου-
λειά σου.

Αὐτὴ τὴ φορά ἦταν ὁ ἔρωας ποὺ τοῦς
μπαρκάρισε.

Ἡ μικρὴ ἀγωνίζεται, δοκιάζεται ὅτι δὲν ἦταν
ἐκεῖνη. Μὰ πὼς ν' ἀλλάξῃ τῆς ιδέας ἐνὸς κα-
πετάνιου Χάλεϋ;
Τὴν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαμὸ, τὴν φέρνει στὸ
κατάστρωμα καὶ λέει ὅλη τὴν ἱστορία στὸ πλῆ-
ρωμα.

Χόρεψε τώρα γιὰ τοὺς δώδεκα ναῦτες
μου! τὴν διατάζει.
Μὰ δὲν χόρευε καθόλου μὲ κέρι ἡ καυμένη
ἡ μικρὴ καὶ τότε ὁ Χάλεϋ τὴν ἔδωκε γιὰ βοηθὸ
στὸ μάγεμα. Μὰ καταλαβαίνει καλὰ πὼς δὲν
μπορεῖ νὰ κρατήσῃ πολὺν καιρὸ αὐτὸ μὰ
χαριτωμένην γυναίκα ἀνάμεσα σὲ δώδεκα
ἄντρες! Μὰ μέρα ὁ μάγερας, θέλησε νὰ τὴν
φιλήσῃ, ἓνας ναύτης νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ... Ὁ
καπετάνιος ἔμπαινε τῆς μέση... καὶ μερικὸι
γλυκοκυντίζαν τὸ μαχαίρι τους. Κάθε μέρα ἡ
κατάστασι χειρότερη.

Ἐνα βράδυ, ὁ δεύτερος ρίχτηκε στὴ μικρὴ
σὺν κτήνος. Καὶ σὺν ὅρα, νὰ ὁ καπετάνιος!
—Τρέφερον, τοῦ λέει, ἄς ἀλλάξωμε διευ-
θύναι. 'Εχω νὰ βγάλω ἔξω μὰ ἐνοχλητικὴ ἐπι-
βάτη. Ὅτε λέει παραπάνω.
Στὸ Καντίνι δοῖκε ἓνα γέρο-καπετάνιο ποὺ
γύριζε στὸ Φόρσο καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν μικρὴ χω-
ρὶς νὰ τῆς ρίξῃ ὅτε μὰ ματὰ.

Μὰ ὅταν γύρισε στὴν καμπίνα τοῦ πῆρε τὸ

φόρεμα ποὺ ἡ Πόλυ εἶχε ἀφῆσει, τὸ ἔβρι-
στη φωτιά καὶ τὸ κύτταξε πολλὴ ὥρα ἀπο-
κρίμα. Τὰ μάτια του ἦταν μακριά, πάλιν
μου, σὺν τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔβρι-
στην ἱστορία ποὺ οἱ ἄλλοι δὲν μποροῦν νὰ

Σ' ἓνα χρόνο ὁ Χάλεϋ γύρισε στὸ Φόρσο
«στὸν Κράβλεϋ», ἀπάνειξ πὼς δὲν εἶχε
σεῖ ἀκόμα ἐκεῖνη τὴν ἱστορία. Μακάρι
ὁ Κράβλεϋ εἶναι στὴ φυλακὴ καὶ τὴν ἱστο-
ρίαν διπλά, στὸν Κινέζο Ταϊ-Φοῖ.

Πηγαίνει στὸν Ταϊ-Φοῖ, ἡ Πόλυ γυ-
ρίζει τῆς ρίχνουν λεφτὰ. Μὰ ὁ Χάλεϋ
μὰ πενήντα καὶ τῆς τὴν ρίχνει κατωτέρω.
—Δὲν ἀξίζει παραπάνω τῆς φωνῆς.
—Κτήνος! τοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνη.

Ἀγόρι μου, πρέπει νὰ τὸ καταλάβῃς:
ἡ γλυκοκυντίζουσα θέλανε νὰ ποῦμε αὐτὴν
ὅτε πολὺ: «Σ' ἀγαπᾷ».

Ὁ Χάλεϋ τρέχει πῶς ἀπ' τὴν Πόλυ καὶ
ἀρπάζει μέσῃ στὴ λῶα της. 'Εκεῖνη παρ-
πορτοφόλι κάτω ἀπ' τὸ στῆθος τῆς καὶ
φροντίζει:

—Νὰ τὰ χρημάτα σας, δὲν εἶπα νὰ πῶ
παρὰ ὁ Κράβλεϋ ποὺ εἶναι στὴ φυλακὴ
χρόνια ὡς τόσο δουλέμα γιὰ νὰ σὰς τὰ
πίσω. Νὰ τὰ! Δὲν λείπει οὔτε πενήντα...
γετε!

Ὁ Χάλεϋ ἔγινε σαστισμένος. Καὶ τὸ
ἄλλῃ, ἡ χορεύτρια, τοῦ λέει:

—Ἡ Πόλυ δὲν μιλᾷσε παρὰ γιὰ σὲ
σκεφτόταν παρὰ σὰς!

—'Α; εἶσαι εἶναι; ἔκανε ὁ Χάλεϋ.

Ἐνα, δύο, τρία. Ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ
ὅμοιο του, σηκώνει τὴν Πόλυ σὺν τῇ
τὴν πηγαίνει στὸ καράβι του.

Τὴν «ξανταμπαρκάρισε!», δὲν εἶπα ἔγω-
μου; μὰ αὐτὴ τὴ φορά ἦταν ὁ ἔρωας ποὺ
«μπαρκάρισε» καὶ τοὺς δυὸ, μὲ τὸ ζῶρι
κὸ του τὸ καράβι. Τώρα ταξιδεύουν μὲ
Δὲ θαρρῶμαι! Αὐτὴ ἡ καταραμένη ἡ
παίνονε παραμένον ὁμορφὸς καμπίνα
δὲν σοὺ φαίνεται;

Καὶ ὁ Κρέτς μὴδεῖε τὸ πρόσωπο ποὺ
χαμογελοῦσε μ' ἄλλες τῆς οὐτιδές του...

ΛΟΥΙ-ΝΤΕΛΑΠΡΕ

Σ Α Π Φ Ω

Paul Verlaine

Ξωφρενὴ, μάτια βαλοῦλ,
μὲ στήθεια ὅλο μανῆρ,
τρέχει ἡ Σαπὼ ποὺ τὴν τρέχει
τοῦ πόθου ἡ λαγνεία
σὺν λυκάνα, σ' ἀκρογυλιὰ
ἐρμητικὴ καὶ κρύα...

Τὸ Φάων μόνον κρύφεται
ἡ ἀπαρμένη καρδένα
καὶ βλέποντας τὰ δάκρυά της
πὼς πᾶν ὡμὲ, χαμένο
τὰ ὀλκάματά της τὰ μαλλιά
σκορπίζει ξεροζωμένα.

ὦ, πὼς θυμάται τὸν καιρὸ
ποὺ δίχως νὰ τὸν κλέβῃ
τὸν ἔρωτά της, ἔβλεπε
στοὺς στίγους. Καὶ τὴν
τρελλὸν παρθένον ἐκρυβάν
σὰ τρυφερά τους στήθα
τῆς φυγικῆς τρεμοῦλες της.
Μὰ τώρα νύχτην, κρύα

πὰ στὰ νερά, Γοργοποταμὸν
τὰ βλέφαρά μου, μολὶ
βαρετὰ πῶναι... Καὶ σὺν
ρίχνεται κ' ἡ 'Αλφειὰ
τὴν κρᾶζει, ἐνὸς στοὺς αἰετοὺς
μὲς' αὐτὸν κενὸν τὰ βῆμα
προβάλλει: γλωσσόπνοια
ἡ ἐκδικήτρια ἡ Φοῖβε!

ΔΙΔΑ ΚΑΡΑΚΑΛΩ

LOUIS DELAPRÉE

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΕΣ...

Περσμένε!... Περσμένε!...
Πότες ἀξέχαστες γλυκὲς στιγμὲς μὰ καὶ
πόσους λυπητεροὺς στοχασμοὺς μοῦ φέρνετε
κάθε τόσο στὴ θύμησί μου...
...Περσμένε!... Ἐκεῖνη—ἓνα ὁμι-
μένο δελινὸ—ἀρχαλισμένην σ' ὁμορφὸ δά-
σος... Καὶ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι τοῦ ἀηδονοῦ
ἐξωφίλει ἀνάμεσα στῆς ἄλλες φωνούλες τῶν
πουλιῶν... Κι' αὐτὴ μούλεγε—θυμάμαι!—
...Ἀγαπημένε μου!... Πόσο θάμναστε εὐ-
τυχισμένοι νὰ υπορούσατε νὰ καθόμαστε πάν-
τα μαζί, χωρὶς νὰ μὰς νοιάξῃ γιὰ τίποτ' ἄλλο
ἀπ' τὴν ἀγάπη μας... Πόσο θάμναστε εὐτυ-
χισμένοι...

Καὶ γώ, χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντῶ, τῆς χά-
δυνα ἀπαλὰ-ἀπαλὰ τὸ κουκλίστικο κεφαλάκι
της...

Ἐρδους ἥσυχα-ἥσυχα ἓνα ἡλιόλουστο πρωί.
Μὰ κακὰ ἀρρώστεια, ποὺ πόσον καιρὸ φώ-
λιαζε στὰ σπλάχνα της χωρὶς νὰ τὴν κατα-
λάβῃ, τὴν νίκησε... Καὶ τὸ τελευταῖο τῆς
γράμμα ἀκόμα τὸ βρέχουν τὰ δάκρυά μου...

ἘΑγαπημένε μου...

Νοιώθω πὼς σὲ λίγο θὰ κ' ἀφίση ἡ ζωή...
Θέλω νὰ ξαναπᾶς στὸμορφο δάσος—ἡ ψυχὴ
μου θὰ σὲ παρακολοῦθῃ—νὰ μοῦ χαϊρετῇ
γιὰ στενὴν πορὰ, ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέρη ποὺ χαί-
ριζατε τὴν ἀγάπη μας... Μὴ λυπηθῇς...
Φαίνεται πὼς ἔτσι μούτανε γραφτὸ... Σ' ἀ-
γάπησα πάντα... Καὶ τώρα βγαίνοντας ἡ
στενὴν μου πνοή, θὰ σιγοφιθυρῇ τὸ ἀγαπη-
μένο μου ὄνομα... τὸ δικό σου...

Τώρα περσπὸτὸ μόνος στὸ δάσος... Γιατί
ἔως τὰ τραγοῦδι τῶν πουλιῶν εἶνε τὸς
πᾶν... Νάνοισαν τάχα κ' αὐτὰ τὴν
βλῆναι μου... Ποῖς ξέρει!...

Παντοῦ μοῦ φαίνεται πὼς βλέπω τὴ μορφή
της. Καὶ τὸ θεῖσμα τῶν φύλλων, λὲς καὶ μοῦ
συναρπάζει τὰ λόγια τῆς ἀγάπης ποὺ
μούλεγε κάποτε. Πόσο μακριὰ εἶν' αὐτὸς ὁ
καιρὸς...

Δὲν μπορῶ νὰ μείνω περισσότερο. Ἡ ἀτμό-
σφαιρα λὲς καὶ μὲ πνίγει...

Ἐνα δάκρυ ἀργοκυλᾷ σὰ φλογισμένα μά-
γουλά μου. Μὲ σκυφτὸ κεφάλι, βιάζομαι νὰ
συρῶ ἀπ' τὸ γινώριμά μας δάσος, ποὺ τώρα
ἀνυψοῦνται, μοῦ φέρνει ἀνατριχίλα στὸ κορμί.
Περσμένε!... Περσμένε!...

Πότες ἀξέχαστες γλυκὲς στιγμὲς μὰ καὶ
πόσους λυπητεροὺς στοχασμοὺς μοῦ φέρνετε
κάθε τόσο στὴ θύμησί μου...

N.

ΚΥΚΝΕΙΟ...

Νοιώθω πᾶν γερασμένη τὴν ψυχὴ μου,
κ' ὁ θάνατος τὸ εἶναι μου ἀναθεύει
ἐνστατικά σπονδὴ τοῦ μοῦ γυρεύει
ἔτσι μοῦ μένει ἀκόμα: Τὴν ζωὴ μου...

Μονάχ' αὐτὴ μ' ἀπόμεινε δική μου,
κ' ὁ πόνος μου ποὺ αἰώνια μὲ παιδεύει—
ἀπολύει φεῖν π' ὅλο σπείγγει καὶ χαϊδεύει—
ὅπου νὰ καταπῇ τὴν ὑπαρξί μου...

Ἐὰν φῶ... τὸ φτωχὸ μου ὅμοιο τραγοῦδι:
—αὐτὸν ναυγῶς—ὅπως μοῦ θὰ μείνῃ
καὶ μέσῃ τῆς ἀνάντησης τῆς δίνῃ

ἕνα φορὰ ἴσως τῆς — σὺν λουλουδί-
μὲς' αὐτὸ βιβλίο μᾶς νεώτερος πεθαμένης —
αὐτοῦ δάκρυ μᾶς ψυχῆς λησμονημένης...

ΣΠΥΡΟΣ ΓΚΟΥΣΚΟΣ

ΓΕΡΟΣ ΚΑΙ ΝΗΟΣ.

Ἀνταμώθηκαν στὸ στρατὶ,
τὸ σύντομο τῆς ζήτησης
ὁ νῆος ὁ ἀνοιχτόκαρδος
κ' ὁ γέρος ὁ σκυφτός...
Κι' ὁ νῆος ἐρχόταν ξένοιστος
ἀπ' τῆς ἀρχῆς τοῦ δρόμου,
κ' ἀπὸ ψηλὰ κατέβαινε
ὁ γέρος σκυθρωπός...
—Γέρο, γιὰ ποῦ; Γιατί βουδός
καὶ δίχως κέρι σέρνεις
τὰ πόδια σου ἀνήμερα
στὸ ἐξστρωτο στρατὶ;
Δὲ βλέπεις μένα; Εὐθύμως,
χαμογελοῦς σὲ κείνον
ποὺ θὰ βρεθῇ ἀντίκρου μου,
σὲ κάθε μου στρόφῃ...

Κι' ἐπλάνεσε τὸ μάτι του,
ὁ γέρο-ἀσπορμάλλης
στὸ πρόσωπο τοῦ ξένοιστου.
τοῦ χαριτοῦ τοῦ νηοῦ...

Κι' ἀργά, γλυκά, δίχως φωνή
νὰ βγάλῃ ἀπ' τὸ στόμα,
τ' ἀπάντησεν εὐεύτερα
μὲ τὴ φωνὴ τοῦ νοῦ:

—Κάποτες ἦμου σὺν κ' ἐσέ,
γεμάτος κέρι, γέλοιο
καὶ νόμιζα πὼς ἡ ζωή
θᾶν γιὰ μὲ γλυκειά...

Καὶ γέλαγα καὶ πεύραζα
μυστὰς μου τὸν καθένα
καὶ σκόρπιζα τριγύρω μου
τῆς νεότητος τὴ χαρά.

Κι' ἔσπασα ἔτσι πρόσφατα
ὡς σπῆν κορφή τοῦ δρόμου
καὶ τοῦ θοιάμβου ἡ φωνή
ἀντήχησε μακριά

κ' ἦμουνα σὺν θοιαιθευτῆς
κ' ἦθελα ν' ἀντηρήσουν
ὅλα ὅσα τριγύρω μου
ἀπόμειναν βουδὰ.

Κι' ἔτσι, γιουάτος δύναμι
καὶ πρόσκαιρη χαρά,
ρίχτηκα σὺν καθέσο
σὺν νῆοινα τρελλός...

Καὶ ἦσαν στιγμὲς κατοπινές,
π' ἀπομειναν βουδὰ...

Καὶ πόνεσα... καὶ μᾶρσα...
Μὰ περσπὸτὸ πᾶντα
κ' ὅσο πολὺ κατέβαινα,
σκοτείνιζε φοιτᾷ...

Κι' ὁ τρύπος ἀνυπόταχτος
γυροῦσε στὸ κορμί μου
ποὺ μεπεδουόταν πότες
μέσῃ σὲ σκοτεινιά...

Σὺν πένσας ὁλομόνητος,
δίχως καμμιὰ ἐλπίδα,
κείνο τ' ἀδυσπέρωστο,
τὸ φοβερὸ στρατὶ...

σὺν νῆα κάποι' ἀμφίδρομη
αὐτοδύστη λαμπούρα...
Στὸν ξέμακρον δολιχόντα,
σὺν νῆα καὶ τὴν ἀντή...

Ἀνταμώθηκαν στὸ στρατὶ,
τὸ σύντομο τῆς ζήτησης
ὁ νῆος ὁ ἀνοιχτόκαρδος
κ' ὁ γέρος ὁ σκυφτός...

Κι' ὁ νῆος ἐρχόταν ξένοιστος,
ἀπ' τῆς ἀρχῆς τοῦ δρόμου
κ' ἀπὸ ψηλὰ κατέβαινε
ὁ γέρος σκυθρωπός...

ΝΩΝΤΑΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ.

Μάταια προσπαθῆς, μάταια κοπιᾷς μὲ
τὰ θερμὰ καὶ τρυφερὰ λόγια σου νὰ ζυγνῇ-
σῇ τὴν νεκρωμένην πιά καρδιά μου.

Ἡ θερμὴ καρδιά σου δὲν θὰ μπορῇ νὰ
μεταδῇ στὴν παγωμένην πιά δικιά μου, τοὺς
γλυκοὺς παλμούς τῆς ἀγάπης σου. Εἶνε και-
ρὸς πολὺς ποὺ κ' ἐκεῖνη κἀπὶ, σὺν τώρα
ἡ δική σου, ἐνωίσε γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς
θεῖους παλμούς, τὸ γλυκὸ μεθύσι νὰ τὴν πλημ-
μυρῇ.

Γεμάτη τρυφερότητα, δόθηκε σὲ κείνον ποὺ
μὲ τὰ γλυκὰ λόγια του τῆς ἀνοίξε τὴ μυστικὴ
πόρτα ποὺ ὁδηγεῖ στὸν λουλουδινοὺ παράδεισο
τῆς ζωῆς.

Ὀνειρεύτηκε μὴ εὐτυχία μεγάλη, μὴ χαρὰ
ἀνείπωτη καὶ φαντάστηκε γιὰ μὴ στιγμὴ πὼς
μόνο στὴν ἀγάπην ἐκείνου θάβλεπε ζωντανε-
μένο κάθε ἰδιότυπο της.

Πλάνη!... Ὅτι νόμιζε γιὰ ῥόδα, ἦταν
ἀγκυλὰ φαρμακερὰ, ὅτι νόμιζε γιὰ πραγμα-
τικότητά, ἦταν ἓνα φευγάλο ὄνειρο, μὴ
γίμνασι...

Ἡ περιπέτεια τῆς ψυχῆς δὲν
ἦταν παρὰ ἓνα τρελλὸ τῶν αἰσθήσεων παρα-
λήρημα.

Τὰ μαγικά καὶ μεγαλόπρεπα παλάτια τῆς
εὐτυχίας, ποὺ ἔκτισε μὲ τὰ ὄνειρά της τὰ
τρυφερά, γκρεμιστήκανε μὲ μὴ σκαπάνι καὶ
στὰ εἰρηπία τους θάψανε ὄνειρα κ' ἐλπίδες,
καὶ μὴ μ' αὐτὰ καὶ τὴν στωικὴν καρδιά μου.

Μὴ θέλῃς λοιπὸν καὶ σὺ, ζητώντας μὴ γί-
μνασι, νὰ ἰδῇ

ΖΟΝΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑ - MAILLOTS

ΚΟΡΣΕΔΕΣ CLAVERIE

ΖΟΝΑΙ ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ

ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥΣ

ΚΑΛΤΣΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΑΙ CLAVERIE

ΠΡΟΣΟΠΙΔΕΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ

ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΛΙΚΟΥΡΓΟΥ 15α

Πλησίον Σταθμού Όμοιοι

Α. Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ
ἐπὶ τῆς εἰκόνης τοῦ
προσκυνητοῦ ὑπάρ-
χει ἡ ὑπογραφή

ΜΑΓΝΗΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΤΙΚΩΝ